

திருவெம்பாதை

ஆய்வாளர் கு யோ.பற்றிமாகரன்

மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அருளிய

பொழிப்புரையும் விளக்கவுரையும்

ஆய்வாளர் சூ.யோ. பற்றிமாகரன்

B.A, Special Diploma (Oxford), BSc, Diploma (Housing), M.A

२
சிவமயம்
திருச்சிற்றும்பலம்

மாணிக்கவாசக
சுவாமிகள் அருளிய
திருவெம்பாவை
(பொழிப்புரையும் விளக்கவுரையும்)

ஆக்கியோன்

கு.யோ. பற்றிமாகரன் B.A, Special Diploma (Oxford), BSc, Diploma (Housing), M.A

2009

என்னுரை

திருவாசகம் தமிழின் தெய்வீகப் படைப்புக்களில் முக்கியானது. ‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி. எந்தாட்டவர்க்கும் இறைவர போற்றி’ என்ற தமிழின் தேசிய உறுதிப்படையும், மனிதனுடைய ஒருமைப்பாட்டையும், அறு சொற்களில் துகில உலகறிய வைத்தவர் மணிக்கவாசகர். “ஹனாய் உயிராய் உணர்வாய் என் உள் கலந்து - தேனைய் அழுதமும் ஆய்த்தீம் கருமில் கட்டியம் ஆய்” என்ற வரிகளை நான் படித்த அந்த இளமைக்கலத்திலேயே என்னுடன் இண்றாக்கலந்தது திருவாசகம். பின்னர் திருக்கோடையையார் நாட்டுப்பூற்றானார் பேராசான் அயர்க்க. சொக்கவிளக்கம் அவர்களிடம் படிக்கைபில் அன்றே அவர் கேட்ட ஓன்று, கோவை படிக்கின் நீர், பாவை குறித்து எழுதினால் என்ன? என்பது. அதற்கேற்ப ‘ஸ்தாட்டிலும்’, சில சுநிதிகளுகிலும், அன்றை சில கட்டுரைகள் வரைந்ததுடன். சிவத்தில் நின்தை நிலைக்காக் காலத்து, துமிழின் தன்மை கொண்டு எழுதியவை அவை. அன்றை முதல் இன்னு வரை சில சில கட்டுரைகள் சில சில வாராளலி உரைகள் திருவெம்பாவை பற்றித் தெர்ந்தது உண்டு. என்னவுடன் ஒரு ஆற்றுவெள்வமாக பற்றிக் கருத்தைத் தெர்ந்ததைத் தெர்ந்ததை தெர்ந்ததை ஒரு நாலாக வகுத்தல் வேண்டும் என எழுத்தது. அதுதான் இந்நால். எல்லா அறிவும், இறைவை வழி, நம் முன்னோர் பொழுயாகவும், நல்லோர் நாலாகவும் வந்தவைன என்பதில் நம்பிக்கை உடையவன் நான். ஆகுவே எந்த அறிவும் எனது சொந்தமல்ல. எந்த எழுத்தும் என் மனவழி வந்தவூம் என்னுவது நானல்ல என்பது என் உயிருதி. அதனால்தான் எனது என்று எதுபும் எழுதுவதை நான் பீதிரக விரும்புவதில்லை. எழுதுவது கூருக்கவும் வகுக்கவும் அறிவும், அங்கே சொல்லும் பேரும், செலுத்தும் நேரும் நாம் செய்வின்றோம். அதற்காக என் நால் எனக் கூற முடியுமா? இதனால்தான் என் உண்மை முன்னார்யாக அல்லாது என் செயலுக்கான ஒரு விளக்கமாக மட்டும் எழுதுகிறேன். இந்நாலில் உள்ள கட்டுரைகளில் பல நால்களில் நான் கற்றவை வாசித்தவை, பல பெரியார்களிடத்தில் நான் அறிந்ததனை எல்லா அடிசி செலுத்தபிரிவான் குறிப்பாக கந்தா அணுவது தமிழகத்தின் புலர் பிரா. நடராசனின் தேவரா திருவாசக உரைகள், 2002ல் வெளிவந்த கண்டா வார்த் தமிழில் அறிஞர் சுப்பிராணியம் கந்தவாழி அவர்களின் தென்னகத் திருக்கோயில்கள் தோற்றும் வளர்ச்சியும் நால், எனது மதிப்புக்குரிய என் ஆசிரியப் பெருந்தகை ரோசிரியர் கா. சிவத்தும்பி அவர்களின் பல நால்கள், என்னவற்றை நான் அதிகமாகப் பண்ணுத்தியுடனேயிடப் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். அவ்வாறுபே என் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் போசான் சொக்காலிங்கம் (சொக்கக்கன்) அவர்கள் தந்தே அறிவின் தெளிவுகள், என்னுடைய மாற் சம்பத்திரிசியர் கல்லூரி தமிழ் ஆசாகள் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் அமர்க்கே, எம்். போசப் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் திரு. சி. ஆர். போசப், மதிப்புக்குரிய ஆசிரி யர் மரியகுசை, எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியரும் அதிபரும் பின்னாளில் சம்பத்திரிசியர் கல்லூரியில் அவரின் கீழ் ஆசிரியாக நியமிக்கப் பந்தவரும் தமிழ்க்கல்லூரியில் அமைப்பாகுமான் அருந்தத்தை ப்ராணிசில் போசப் (பார் மைக்கல் போசப் என்றே நாம் அவரை அழைப்போன்று) ஆகியோர்களின் எண்ணங்கள் நிந்தனைகள் என்னை அறியாமலே என் ஆகுகங்களில் பதிவாவது வழை.

2010ல் தன் பிறப்பின் நூற்றாண்டைக் காணும் என் தந்தை அமர் அதிபர் குசைப்பிள்ளை பிலிப் குசைப்பிள்ளை (பேசுகலை நீர்கொழும்பு மட்டக்களிப்பு திருக்கேணமலையில் 1932 முதல் 1960 வரை அதிபராகப் பணியாற்றியவர்), தமிழ் தந்து என்னை வளர்த்த என்னுடைய அன்னை அமர் ஆசிரியை தீவினால் குசைப்புக்காம் கல்லூரி ஆங்கிலப் பாடசாலையில் 1932ல் தொடங்கி பின்னால் குசைப்புக்காம் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் 1932ல் தொடங்கி பின்னால் தந்தையுடனேயிடப்பாட்டு அவர் இறந்த பின்னால் 1963 முதல் 1972 வரை யாழ் திருக்குடும்ப கல்லூரி மகாலத்தியாலைத்தில் பணியாற்றியிருக்கி 28.12. 2009 இல் அவரின் மறைவின் 25வது ஆண்டு), இருவரினுடைய செல்லப்பிள்ளையாக நான் பெற்றவைதான் என் வாழ்வு. அந்த வகையில் அதுவும் குறிப்பாக அருவியிறி முதல் ரம் வகுப்புவை பாடசாலையிலும், என் ஆசிரியையாக இருந்த என் தாய் தந்தை என் தமிழ் இவ்வளவினால் எண்ணங்களுக்கும் என் எழுத்தில் என்றும் கல்பது இயல்போன்றும் உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் நான் உங்கள் நால் என்று வைத்திருக்கவாது ஒரு நாலாவது எழுத மாட்டுக்களா என நாச்சிரித்தும் எச்சரித்தும் இந்த நாலை எனது இரண்டாவது நாலாக (முதலாவது உட்க்கள் கதைகள் என்னும் சிறுகதை தெருகுத் 1982ல் வெளிவித்தது. தயின் நச்சிரியால் நாலாக எழுதியது) வெளிவர வைத்து விட்ட என் அன்பு மனைவி நிற்றாவுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவர் தந்த ஊக்கமே இந்தச் சிறிய நால் மேலும் இந்துலைப் பதிப்பிக்கத் திருவநூலால் உதவிப் பிரைஸ்டால் சொக்காலியம் உடன்போன்ற சிறியிலே கோட்டுரை அருள்பிரு சிதம்பரைவர் சிவகாலியம் உடன்போன்ற மீர் சிதம்பிரேஸ்வர் சந்தித் திருவுருணால் இந்துலை நிதியாதாரம் பெற்று வெளிவர அருள் செய்த இறைவனுக்கும் வத்தினோர்க்கும் என்றும் பொன்றுத் துணையாக இறைவன் நின்று குஞ்சு அஞ்சி பொறிய வேண்டுகிறேன். இறுதிபாக என்னையும் கொண்டு துணையாக குறித்துச் சில சிந்தனைகளை தொகுக்க வைத்த அந்த சாளின் ரேஷ்புக்கு பெருங்குறுணைக்கு என் எழுத்து என்றும் அடிமையாக இருந்து அவனை நான் உணரவும் மற்றவர் உணரவும் எல்லோரும் அலுபல்து இன்புறவும் வந்தாலும் உழைத்திட அவன் அருள் வேண்டி விடபெறுகிறேன்.

கு.யோ. பற்றிமாகுன் BA Special Diploma (Oxford) BSc MA
39 Napier Road Oxford OX4 3HZ

1. திருவெம்பாவையின் வரலாற்றுத் தேவையும் இன்றைய முக்கியத்துவமும்	04
2. திருவெம்பாவை ஓர் அறிமுகம்	08
3. பாடிப்பணித்தே திருவெம்பாவைக்கான அழைப்பு	14
4. பாசநானம் விலத்துதல் பதினானம் பெறுதற்கான முதற்படி	19
5. சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக்கலே திருவாசகத்தின் நோக்கு	29
6. எழுந்து வந்து ஏதிர் கொள்பவளே இன்று இன்னமும் ஏழாததேனோ?	30
7. எண்ணிச் சொல்லவா சொல்கின்றாய் நீயே எழுந்து எண்ணிக்கொள் அருட்கோலமும் சீலமும் பாடியும் துயில் எழும்பாயோ?	31
9. நேற்று கூறியதென்ன இன்று உறங்கிக் கிடப்பதென்ன?	32
10. அதுவா இதுவா எது உடன் குணம்	33
11. சங்கார காலத்தில் முதலாய் நிற்பவனைப் பாடு	33
12. பாவை நாட்டலும் வரம் வேண்டலும்	34
13. பாவை நட்ட பூவையர் ஊர் கேட்டல்	35
14. நீராடும் பாவையர் வாய்பாடும் தத்துவங்கள்	37
15. அழுத்த பிறவி துயர் கெட வைக்கும் நீராடல்	38
16. சிவசக்தியின் வடிவாகத் திகழ் பொங்கு மடு	38
17. வினை நீக்கும் வியோடலுக்கும் விளக்கம்	40
18. இறைவியை வியந்த பெண்கள் இறைவனை வியத்தல்....	41
19. மனம் சிறக்க வரம் வேண்டிப் பாடியவர் மழை வேண்டிப் பாடுகின்றார்	42
20. அருட்தீறும் பாடிய பாவையர் பேரானந்தத் திறம் பாடுகின்றார்....	42
21. பாத கமலங்களைப் பணிந்து நீராடல் முடிக்கின்றார்.....	43
22. உறுதி மொழி இறுதிமொழி அதுவே வழியுமாகும்	44
23. போற்றி உடய்ய ஆட்கொண்டு அருளும் பொன் மலர்கள்	47

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றும்பலம்

திருவெம்பாவை

**திருவெம்பாவையின் வரலாற்றுத் தேவையும் இன்றைய
முக்கியத்துவமும்**

மாணிக்கவாசகர் உடைய வரலாற்று இருக்கை நிலைக்கும், அவருடைய திருவெம்பாவைக்கும், உடைய தொடர்பை எடுத்து நோக்குவது, இன்றைய காலத்தில் இல்லிலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவியாக இருக்கும்.

வரகுணபாண்டியன் காலத்தவர்

மாணிக்கவாசகரின் காலம் முழுஅளவிலான வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் காணப்படாவிட்டாலும், பெரும்பான்மையான ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி கி. பி 792ல் பட்டத்திற்கு வந்து 43 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த முதலாம் வரகுணபாண்டியன் காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. வரகுணபாண்டியன் காலத்திற்கு முன்னர், கி. பி 765 முதல் ஆட்சி செய்த நெடுஞ்சடையின் ப்ராந்தகன் பெரியாழ்வாரை ஞானகுருவாக ஏற்று வைணவசமயத்தில் பற்றுக்கொண்டு இருந்தான். இதனால் வைணவம், மீனாட்சியின் மதுரையில், கோலோட்சி மக்களில் பலர் வைணவராகி நின்றனர். இதனால் வைணவ வழி வாழ்வு, மீனாட்சியின் மதுரையில் பெருகிக் கொண்டிருந்த காலம் அது.

வரலாற்றுத் தேவையின் வெளிப்பாடு

மேலும், வைணவத்தின் சரணாகதி தத்துவ அடிப்படையிலான வழிபாட்டு முறைமை, சைவத்தின் இறுக்கமான ஆகமநிலைப்பட்ட வழிபாட்டு முறையில் இருந்து, மக்களுக்கு நெகிழிச்சியைக் கொடுத்தது. இதனால் வைணவாக்கத்தைத் தடுப்பதற்குச் சைவத்தை

மக்கள் மயப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இந்த வரலாற்றுத் தேவையின் வெளிப்பாடுகளில் முக்கியமானது திருவாசகம்.

திருப்பாவை வழியில் திருவெம்பாவை

திருவாசகத்தின் ஒரு கூறான திருவெம்பாவை மக்களுக்கு வழிபாட்டு முறையில் நெகிஞ்சியைக் கொடுத்தது. இந்தேரத்தில் ஆண்டாளின் திருப்பாவை மக்கள் இடை ஏற்படுத்தியிருந்த கூட்டாக வழிபடும் வழக்கத்தினையே கையாண்டு மக்களைச் சைவமயப்படுத்தலை மாணிக்கவாசகர் செய்தார், என்பதை நாம் மனதிலிருத்தல் அவசியம்.

மூலமுதல்வன் நிலை நிலைநாட்டப்பட்டது

அத்துடன் சிவன் மூலமுதல்வன் என்பதைக் காட்டுவதற்குத், திருமாலின் பிரமனின் காத்தல் படைத்தல் என்னும் தத்துவங்கள், சிவசக்தியின் வழி பிறப்பிக்கப்பட்ட தத்துவங்கள் என்ற விளக்கம், திருவெம்பாவையிலும் திருவாசகத்திலும் நிறைய இடம்பெறுகிறது.

திருவாசகத்தில் மட்டுமல்ல எட்டாம் திருமுறையின் மற்றைய நூலான மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையாரிலும், திருமால் சிவனை விட இழந்தவர் என்ற வாதம் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. சிதம்பரத்தில், நடராஜருக்கு முன்பாகக் கோவிந்தராஜர் நீண்ட சயனமாகப் படுத்திருப்பது பற்றித் திருக்கோவையாரில் வரும் “பூங் கடந்தானே” என்னும் பாடலே, விவ்தனுவைச் சிவவிலும் பார்க்க குறைத்துக்காட்டும் முதல் இலக்கியச் சான்றென்னும் ஆய்வாளர்களும் உள்ளனர்.

சைவத்தின் தனிவளர்ச்சியால் தமிழரின் தேசியம் புத்துயிர்ப்பு

இவ்வாறு சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும், தனித்தனியான வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதன் மூலமே, தமிழின் தனித்துவத்தையும், தமிழரின் தனியான தேசிய அடையாளத்தையும், தமிழ்த் தேசியத்தால் வளர்க்கப்பட்ட பாண்டிய அரசையும், புத்துயிர் அடையவைக்கலாம்

என்ற நோக்கிலேயே, எட்டாம் திருமுறை தமிழ்த்தேனில் இறைஅழகைக் குழுத்து வழங்குகிறது.

சேர்ந்து பெறுதல் பயணப் பகிர்தல் வளர்த்த திருவாசகம்

மேலும், ‘பக்தி’ என்னும் சொல்லாடசி, ‘பஜ்’ என்னும் வடமொழி அடிந்னரு தமிழில் நடைமுறைக்கு வருகையில், அதற்குப் பிரி, வழங்கு, பகிர்ந்து கொள், சேர்ந்து பெற்றுக்கொள் என்ற கருத்துக்கள் இருந்தன. தனிமனித் நிலையில், பக்தி தெய்வத்தின் பாற் கொள்ளப்படும் ஒரு மனோநிலை என்றால், சமுகத்தினையில், அது இணைத்துப் பெற்றுக் கொள்ளுதல், பயணப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்னும் பண்டுன் தொர்ப்புடையதாகிறது. இதுதைத்தான் திருவாசகமும் அதன் ஒரு குறுகிய திருவெம்பாவையும் செய்கிறது. தமிழ் மக்களை இணைத்து பயணச் சேர்ந்து பெறுவைக்கையில் ஆண்மீக விடுதலை மட்டுமல்லாது அரசியல் பொருளாதார விடுதலைகளும் சிறப்புறுது தமிழ் மன் இறைமை பெறும் என்பது திருவாசகம் தரும் வரலாற்றுப் படிப்பினையாகிறது.

மக்கள் விளையாட்டுக்கள் சைவத்துடன் இணைப்பு

மாணிக்கவாசகரால் மக்கள் இயக்கமாகச் சைவம் மாற்றப்படுகிறது. மக்கள் விளையாட்டுக்களான தெந்தீராடல், பொற்கண்ணம் இடித்தல், கோத்தும்பி, அம்மானை, தெள்ளேண்ணம் கொட்டுதல், உந்திபற, சாழல், பொன்னுாசல் எல்லாம் சைவத்துடன் இணைக்கப்பட்டதன் மூலம், சைவம் மக்கள் மயப்படுகிறது.

1ம் பாண்டியப் பேரரசின் வித்துக்களான சிவ மொழி நாட்டுப்பற்றுக்கள்

இதன் வழி மக்கள் சிவப்பற்றும், தமிழ்ப்பற்றும், (பாண்டி) நாட்டுப்பற்றும் கொண்டெடுந்தத்தினால்தான், முதற் பாண்டியப் பேரரசை, வருகுணபாண்டியனால் நிறுவ முடிந்தது. இந்தப் பேரரசு அவன் மகன் சீமாந்தீவெல்லபனால் கி பி 835ல் ஈழத்திற்கும் அகலப்படுத்தப்பட்டது.

திருச்சாழல் மாணிக்கவாசகரின் பிக்குகளுடனான வாதத்தின் சாரம்

இந்த அகலப்படுத்தல், பொத்த பிக்குகள் பாண்டியப் பேரரசுக்கு கொடுத்த அரசியல் தலையீடுகளை இல்லாதொழிப்பதற்கும் அவசியமாயிற்று. மாணிக்க வாசகர், திருச்சாழலில், இலங்கை பொத்த பிக்குகளுடன், தான் நாடத்தி வென்ற வாதத்தின் சாரத்தைத்தான் தந்தார் என்னும் ஆய்வுகளும் உள்.

இறைமையின் ஒவியாகத் திருவாசகமும் திருவெம்பாவையும்

இவ்வாறாகத் திருவெம்பாவையும் திருவாசகமும், தளர்வற்ற தமிழர் ஆட்சி நிலை பெற்று, முதற் பாண்டியப் பேரரசு தோன்றுவதற்கான, மக்கள் எழுச்சியை ஏற்படுத்தின. இன்று, திருவாசகத்தினதும் திருவெம்பாவையினதும் சமுகத் தேவையாகவும், இதனை நாம் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஒருகாலத்தில் தோன்றிய ஒரு இலக்கியம், இன்னொரு காலத்தில் தான் எழுச்சியறுவது வழமை. இந்த எழுச்சி, அந்த இலக்கியம் அது பயிலப்படும் காலத்து மக்களுக்கு இடை, ஒன்றிப்பையும், புத்துணர்ச்சியையும், அவர்களது விடுதலைக்கான புதுச்சிந்தனைகளையும் அளித்து, அந்தக் காலத்தின் கருத்தியல் சக்தியாவதாலேயே ஏற்படுகிறது. தமிழர்களின் இன்றைய நிலையில் அவர்களது ஆண்மீக, சமுக, அரசியல், பொருளாதாரத் தத்துவங்களையும், அவற்றின் தனித்தன்மைகளையும்

குறித்த தேவனும், தெளிவும், தமிழ்த் தேசியத்தின் உயர்ச்சிக்கு எழுச்சிக்கு இன்றியமையாத தேவையாக உள்ளது.

சொல்லும் பொருள் உணர்ந்து சொல்லப் பழக்கும் திருவாசகம்

“சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்” என்பது மனிவாசகரின் மனக்கருத்து. அதற்கேற்ப திருவெம்பாவையை, அது சொல்லும் பொருள் உணர்ந்து சொல்ல, நாமும் பழகி, நம் மக்களுக்கும், இளைய தலைமுறைக்கும் பழக்க வேண்டும். அதாவது திருவாசகம், பக்தித் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பாராயனம் செய்யும் மனிலையினை மாற்றி, பொருளுணர்ந்து பாடும் நிலையைத் தோற்றுவித்த பூர்த்திதமிழ் நடையைத், தன் தனித்துவமாகக் கொண்டது என்ற உண்மையை நாம் மறக்கலாகாது. இந்த நினைப்புடன், இன்றைய இளைய தலைமுறைக்குத் திருவாசகத்தைப் பாரப்படுத்துவேமானால், ‘திருவாசகத்துக்கு உருகார் வேறோரு வாசகத்துக்கும் உருகார்’, என்பதன் உண்மையை நாம் நடைமுறையில் காண்போம்.

மறைஞானக் கவித்துவம் வளர்த்த திருவாசகம்.

அவ்வாறே, மக்களை மத அநுபவம்படுத்திய தேவாரங்களுக்கு அப்பால், திருவாசகம் மக்கள் மனதுக்கு, மறைஞானக் கவிதைத் தன்மையை அளித்த இலக்கியம். அதாவது, நாம் கவிதை ஒன்றைப் படிக்கும் பொழுது, அதனுடன் மன ஊடாட்டத்தை ஏற்படுத்தி, ஒரு மலரின் தன்மையோடு அதனை நோக்கி, மலரிலிருந்து தேன் உறிஞ்சும் வண்டாக படிப்பதையும் ரசிப்பதையும் ஒன்றாகவே செய்கின்றோம். ஆனால் திருவாசகத்தைப் படிக்கையில், அது கவிதை சொல்லலுக்கு தமிழின் பொருளாட்சிக்கு அப்பால், சொல்லலுக்குப் புதிய பொருளாட்சியை ஒசைநயத்தை அளிக்கிறது. அது ஒரு மலராக இல்லாத பலமலர்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தேனில் விழுவண்டாக எம்மை மாற்றுகிறது. அந்த கவிதைத் தேன் மயக்கத்தைத்தான் மறைஞானக் கவிதை என்கிறோம். இதனால் மாணிக்கவாசகரின் அனுபவம் எமது அநுபவமாக உணர்ப்படுகிறது. இதனைக் குறையங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் “வேதம் ஒது விழிந்ர பெருக்கி, நெஞ்சுநெஞ்கு உருகி நிறபவர் காண்கிலேம். திருவாசகம் இங்கு ஒருகால் ஒதில், கருங்கல் மனமும் கரைந்துருகக், கண்கள் தொடுமணல் கேணியில் சுருந்து நீர்பாய, மெய்ம் மயிர்பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி, அன்பர் ஆகுநர் இன்றி, மன்கதை உலகில் மற்றையர் இல்லே.” என அழுகுத் தமிழ் கவிதையாகவே எடுத்துரைத்தார்.

தமிழ் பொருளாதார வாழ்வுக்கல்ல பொருள் உள்ள வாழ்வுக்குத் தேவை

‘கவிஞர்’ ‘சுவைஞர்’ என்ற பிரிகோடுகளைத் தாண்டி, கவிஞர் உள்ளத்தவணாக சுவைஞரை மாற்றுவது, ‘மறைஞானக்கவிதைகள்’. இந்த கவிதா அநுபவம் வளர்க்கப்பட்டாலே, மதத்தின் மேலான பற்று என்பது இரத்த உண்வாகும். அதன் வழி தான் மதமாற்றும் தடுக்கப்படலாம். தமிழின் சுவை தெரிந்த அடுத்த தலைமுறை, ‘தமிழ்’ மொழியல்ல, தமிழ் வாழ்க்கை கலை, தமிழன் என்னும் தேசியத்தின் ஆதாரம், தமிழர் தன்னாட்சிக்கான அடித்தளம் என்கிற எண்ணங்கள் எழுந்து, தமிழ் பொருளாதார வாழ்வுக்கல்ல, பொருள் உள்ள வாழ்வுக்குத் தேவை, என்பதை உணர்ந்தவராய்த் தமிழில் தமிழர் எங்கும் வளர்வர், வாழ்வர். இதற்கான சிறிய அடித்தளமே திருவெம்பாவை குறித்த இத்தேடல்

திருவெம்பாவை ஓர் அறிமுகம்

பக்தியால் காலத்தை வென்ற பாவைப்பாட்டு

பூவையர், புனை (நீர்) விளையாட்டு தூதிய வேளைகளில் பாடிய பாடல்கள் பாவைப்பாட்டு என்பர். பைந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பாவைப்பாட்டு எனத் தனிவகைப் பாட்டாய், இவை வகைப்படுத்தப்பட்டன. இவற்றை இறை பக்தி வளர்க்கும் உத்தியாய் ஆண்டானாலும், மாணிக்கவாசகரும் கையாண்ட பொழுது, அது மனங்கவரும் மக்தான் இலக்கியங்களாகி இன்று வரை காலத்தை வென்று நிற்கின்றன. ஜந்து பாவைப்பாட்டுக்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் உண்டாயினும் திருப்பாவையும், திருவெம்பாவையுமே பாவைப்பாட்டின் வகைமாதிரிகளாய் இன்றுவரை போற்றப்படுகின்றன.

பக்தி இலக்கியத்தின் அச்சாணி மத அநுபவமே

“மத அநுபவத்தின் பல்வகைக் கோலங்களை, உளவியல் நிலை நின்று ஆராய்ந்த வில்லியம் ஜேம்ஸ் அவர்கள், மனிதர்களின் தனிநிலைப்பட்ட மத அநுபவத்தையே முக்கியமானதாகக் கொள்வார். இந்த அநுபவம் அவர்களது ஆரூப்யமின் அடியாக வருவது. இவ்வநுபவம் மிகமிக முக்கியமானதாகும். இதுவே தமிழிலக்கியத்தில் பேசப்படும் பக்தியுணர்வின் அடிப்படையாகும். தெய்வத்தைத் தன்னிலைப்படுத்தி, மனித உறவுப்படிம அடிப்படையில், தெய்வத்துடன் உறவு கற்பித்துக்கொண்டு, அந்த உறவின் அடிப்படையில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதே, பக்தியநுபவத்தின் அச்சாணியாகும்.

மனித உறவுகளில் தெய்வத்தை நோக்குதல்

தெய்வங்களை மனிதநிலைப்படுத்தி அம்மனித நிலையின் இன்றியமையா உணர்ச்சிப்பாவங்களை, அத்தெய்வத்தின் மேல் ஏற்றி முழு மத அநுபவத்தையைமே சமூக அநுபவக் குறியீடுகளில் (உறவுநிலைகள் - விளையாட்டுக்கள் போன்றன) வெளிப்படுத்தும் முயற்சிதான் பக்திமுறையாகும். சைவ வைனை மதங்களில் நிலைய ஜதீகங்கள், புராணங்கள், தெய்வங்களை மனிதப்பண்புப் படிமத்தில் நோக்க உதவின.

ஆண்டாள் வழி மாணிக்கவாசகர்

இந்தப் பக்தியநுபவத்தின் தலைசிறந்த உதாரணமாக அமைவது மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகம். ஆயினும் மாணிக்கவாசகருக்கு முன்னோடியாக வழிகாட்டியவராக

திருப்பாவை தந்த ஆண்டாள் திகழ்கின்றார். “ஆக்கத் திறனுடைய பெண்ணொருத்தி இந்த அருபவங்களைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் பொழுது, எத்தகைய அற்புதமான கவிப்பிரவாகத்திற்கும் இடமளிக்க முடியுமென்பதற்கு, ஆண்டாளின் பாசுரங்கர் உதாரணமாகும்” எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தமிழ் அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் மூலம் எவ்வாறு தனிமித மதாநுபவம் தமிழிலக்கியத்தின் தான்மையானது எனத் தனது “தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும்” நாலில் அவர் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

ஆலயத்திலிருந்து இறைவனைச் சிறைமீட்டு வாழ்வுடன் பிணைத்தது

ஆள்ளிலை உறவில் தெய்வத்தை உணர்தல் என்பது, இறைவனை ஆலயங்களை இருந்து சிறைமீட்டு, மனதச் சிந்ததையில் வாழ வசூக்கும் சிறப்புடையது. இதன்வழி ஒன்றாயும் உடனடியும் வேறாயும் இருப்பவன் இறைவன் என்ற தத்துவம், வாழ்விலையைப் படுத்தப்படுகிறது. இது வாழ்வில் தெளிவாம், மனதில் உறுதியும், செயலில் நம்பிக்கையும் கொண்டவாக வாழ்வுதற்குப் பயிற்றுவிக்கிறது. இதனால்தான் திருவெம்பாவையைப் பத்தநானும், திருப்பாவையையே மார்கழி முழுவதும் பாடிப்பாவி, அதன்வழி நாடும், மக்களும், பொதுவாழ்விலும், தனிமித வாழ்விலும் சிறப்புற வேண்டும் என்னும் வழை தமிழ்ப்பண்பாட்டின் ஒரு பண்பாட்டுக் குறாகப் பரிணாமம் அடைந்துள்ளது.

பெண்கள் கூடிச்சென்று அச்சம் போக்கிய பண்பாடு

வயல் வெளியில், புல்நூலியில், பனி சிரிக்கும் அதிகாலை நேரம். குளத்திலும், ஆற்றிலும் சிறுமியரும், நீராடும் காலம். அதிகாலை 4மணிமுதல் மெணிக்கிடைப்பட்ட காலத்தைப் ‘பிரம் முகர்த்தம்’ என்று, வேதவழி அழைக்கும் தன்மையும் உண்டு. இந்த அதிகாலைப் பொழுதில் மார்கழிக் குளிர்காற்றின் சில்லெண்ற சிலிரிப்புக்கிடை, சிறுமியர்கள், கண்ணியர்கள் கண்விழித்து ஏழுதலென்பது ஒரு புறம், கார்மேகம் வாளில் கவிஞரு இருள்விலகாக் காலைப்பொழுதினிலே தனியாக நீராடச் செல்தலில் உள்ள அச்சங்கள் மறுபழும். இதனைத் தீர்க்கத் தெருப்பெண்கள் எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து, ஒருவரை ஒருவர் பாடித் துயில் எழுப்புவதும், கூட்டமாகக் கூடி, ஆடிப்பாடு மகிழ்ந்து சென்று நீராடுவதும், பழக்கமாகித் தமிழ் மங்கையர்க்கான வழக்கமாகியது என்பது எமது கலாச்சார வரலாறு.

பருவம் தரும் உணர்வில் உருவம் செய்து கரைத்தல்

‘தைந்நீராடல்’ என்னும் பைந்தமிழ்ச் சொல், தமிழ் மகளிர் புன்னாடல் வழி வந்த இன்தமிழ்ச் சொல்லாகிறது. பரிபாடில் நல்லாதனார் தரும்’ தகவலின்படி, தைத்திங்கள் முதல் தைப்பூசம் வரை, தமிழ் மகளிர் தை நீராடல் நிகழ்ந்தமை தெரியவருகிறது. தை நீராடல் பெண்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து, குதாகலித்து கும்மாளமடித்துத் தன்புனல் பாய்ந்து, நீராடி மகிழும் விளையாட்டாக வாரத் தொடங்கியதும், தம் மனங்கவர் காதலன் உருவினை, நீராலுக்கு முன் மண்ணில் வடித்து அவற்றைச் சேர்ந்து வைத்து, தைப்பூசத்தன்று நீரில் கரைத்து களிப்படையும் பழக்கமும், தை நீராடலில் வளர்ச்சி பெற்றது.

துணை வளமும் மழைவளமும் அருள்வளமும் வேண்டினர்

பின்னர் தமிழர் ஆன்மீக எழுச்சி பெற்ற நிலையில், இந்தத் தை நீராடல் தமிழ்ப் பெண்கள் தமக்கு நல்ல கணவன் கிட்டிட வேண்டுமென்று தவமிருந்து, இறைவனைத் தொழும் வழைமையும் தோன்றியது. இதனைக் கவித்தொகையின் “தையில் நீராடிய தவம் தலைப்படலாயே” என்னும் வரிகள், எமக்கு எடுத்து விளக்குகின்றன. அத்துடன் மழைவளம் அளவாக அமையவும், அருள்வளம் ஆன்மாக்களை நிறைக்கவும், கார்த்தியாயினி தேவிக்கு கற்புடைக் கன்னியிற் ஆதிரைவரை மார்கழியில் தினம் நீராடி விரதமிருக்கும் வழைமையும் காணப்பட்டதாகவும், சில குறிப்புக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

தைநீராடல் மார்கழி நீராடலாக மாற்றம் கண்டதன் காரணங்கள்

இந்திய உபகண்டத்தில் கிருஷ்ண வழிபாடு பெருவளர்ச்சி பெற்ற காலகட்டத்தில், கண்ணன் கீதையில் ‘மாதங்களில் நான் மார்கழி’ என்று சொன்ன திருமொழி, மார்கழி மாதத்திற்கு தனிப் புனிதத்துவத்தை அளித்தது. அத்துடன் வேதங்கள் வழிவந்த கருத்துக்களின் படி, மார்கழி மாதம் தேவர்களுக்கு ‘தக்சினாயனம்’ என்னும் இராக்காலம் முடிந்து பகல் காலம் ‘உத்தராயனம்’ தொடங்குவதற்கு ‘முன்னுள்ள விழியற்காலமாக உள்ளது எனக் கருதப்பட்டது. மானிடர்க்கு அதிகாலை 4மணி முதல் 6 மணி வரை, ‘பிரம்ம முகூர்த்தம்’ அமைவது போல், தேவர்களுக்கு மார்கழி முழுவதும் ‘பிரம்ம முகூர்த்தமாக’ உள்ளது. ஆகையால் மார்கழிக் காலையில் கடவுளை வழிபடுதல் சிறப்பானதென்கின்ற நம்பிக்கை வளர்ச்சி கண்டது. மேலும் வைகுண்ட ஏகாதசியும், திருவாதிரையில் ஆருத்ரா தரிசனமும் மார்கழியில் இடம்பெறுவதால், வைணவ சைவ சமயங்களில் ‘மார்கழி’ வழிபாட்டுக்குரிய சிறப்பு மாதமாகிறது. இவ்வாறாகச் சமயங்களின் வளர்ச்சி காரணமாகத் தமிழ் மகளினின் ‘தை நீராடல்’ ‘மார்கழி நீராடலாக’ மாற்றம் கண்டதென்னாம். இந்த மாற்றத்திற்குத் திருப்பாவை பாடிய ஆண்டானும், திருவெம்பாவை பாடிய மாணிக்கவாசகரும் பெரும் பங்காற்றினர் என்னாம்.

கோதையை ஆண்டாளாக்கிய கோபாலன் பெருங்கோயில்

திருவில்லிபுத்தூரில் சிறுமியாகத்துள்ளித் திரிந்த கோதை, தந்தை கோபாலனுக்குச் சூட்டவெனத் தொடுத்து வைத்திருந்த மலர்மாலையைத் தான் அனிந்து மகிழ்கின்றார். விளையாட்டாகச் சிறுமி செய்த செயல் கண்டு கொதித்தெழுந்த அவளின் தந்தை விட்டினுசித்தர் (பெரியாழ்வார்), அம்மாலையைக் கண்ணன் திருவருவுக்குச் சூட்டாது விட்டார். அன்றிரவு தந்தையின் கணவில் தோன்றிய, ‘வடபெருங்கோயிலுடையான்’ (தமிழ்நாட்டில் மிகவும் உயரமான கோபாரம் - தமிழகத்தின் அரசு முத்திரையில் இடம்பெறுவார் கோயில்) என வில்லிபுத்தூரில் தொழுப்படும் கண்ணன், “கோதை சூடிய மாலையே மனதுக்கு உவ்பானது” என்றார். இதனால் அன்று முதல் கோதையை ஆண்டாள் எனவே அனைவரும் அழைத்தனர்.

பக்திப்பாதைக்குப் புதிய பரிமாணம் தந்த திருப்பாவை

குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் என நல்லதமிழ் போற்றும் ஆண்டாள், தான் வாழும் இடத்தைக் கோகுலமாகவும், தன் தோழியரைக் கோபியராயும் கொண்டு இசைத்த அற்புதத் தமிழ்ப்படால்கள், தமிழ்லக்கியத்திற்கு புதியதொரு எழுசியைய் கொடுத்தது. ஆண்டாளே தமிழ் மகளிர் மார்கழிப் பாலை நோன்பை, திருப்பாவைப் பாடலுக்கான தளமாக்கி, கேட்பவர் உள்ளங்களில் பக்தி உணர்வு பாயவைத்தாள். எப்படி காரைக்காலம்மையார் என்னும் தமிழ்த்தாய் தன்னுடைய திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகம், அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிட்டை மனிமாலை என்னும் மூன்றேழுஞ்சு சிறிய பிரபந்தங்கள் மூலம் முத்தமிழின் உள்ளீட்டுக்கும் வடிவுக்கும் வனப்புக்கும், துமிழ் நாட்டின் வரலாற்றுக்கும் புதிய திருப்பமளித்தாரோ, அப்படியே கோதையின் திருப்பாவை தமிழின் பக்திப்பாதைக்குப் புதிய பரினாமத்தை அளித்தது. காரைக்காலம்மையார் மரணமே ஆண்மா இறைவனுடன் தாடலையாக இணையும் இன்பத்தைத் தருகிறதெனச் சமணாத்தின் நிலையாமையால் வாழ்விழந்த மக்கள் மரணப்பயம் மறந்து எழுச்சியறஞ் செய்தாளோ அப்படி ஆண்டாளும் சரணமே இறைவனின் அன்பைத் தந்திடும் என்று தீண்டாமை தாண்டி மக்கள் இறைவனில் இணைய வழிகாட்டினார்.

தமிழுக்குப் புதிய ஆற்றல் கவிஞர்க்குப் புதிய பார்வை

“மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ ஞீரிமையீர்
சீர்மல்கு ஆய்பாடிச் செல்வச் சிறுமியர்காள்
கூர்மேல் கொடுந்தொழிலின் நந்தகோபன் சூரன்
ஏராளந்த கண்ணி யசோதை யினாஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கே பறைத்தருவான்
பாரோர் புகழுப் படிந்தேலோரெம்பாவாய்!”

எனத் தொந்கி முப்பது பாடல்களால், திருப்பாவையை ஆண்டாள் ஆக்கிய பொழுது, தமிழ் புதிய அற்றலைப் பெற்றது. ‘பார்க்கும் பொருளிலெல்லாம் நந்தலாலா உந்தன் கரிய நிறம் தெரியுதா நந்தலாலா’ எனப் பாரதி போன்று பல கவிஞர்கள் காணும் பொருளிலெல்லாம் கண்ணனைக் காண வழியமைத்தாள் குடிக்கொடுத்த நாச்சியார்.

மக்கள் பக்திமயப் படுத்தப்பட்டனர்

எப்படி அப்பறும், திருஞான சம்பந்தரும், சுந்தரரும் காரைக்காலம்மையார் வழி தமிழில் பக்திநூறி வளர்த்தனரோ, அல்லவானே மாணிக்கவாசகரும் ஆண்டாள் வழி தமிழில் உலகின் மறைஞானக் கவி (mystic poetry) க்கு சமநிகரான வகையில், திருவெம்பாவை என்னும் அற்புதத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தார். திருவெம்பாவையுடன் இணைந்து திருவும்மானையையும் திருவன்னாமலையிலேயே மாணிக்கவாசகர் பாடியமை, திருவெம்பாவை பாடி பக்தியை மக்கள் மயப்படுத்தியதில் அவர் கண்ட வெற்றியின் பிரதி பலிப்பெனவால். தொர்ந்து தீல்லையில் எட்டு மகளிர் விளையாட்டுக்களைச் சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களும் பேசும் பக்தி இலக்கியங்களைக் மாணிக்கவாசகர் படைத்தமை பெண் சைவத்தமிழ் அறிவு ஆற்றல் பெற்றாலே அவளால் உருவாக்கப்படும் தமிழ் இனம் தனித்துவமான மக்கள் இனமாகத் தொடரும் என்பதை உறுதி செய்கிறது.

சிவோகம் பாவனையும் நாடக உத்தியும் வெற்றியாயின

‘சிவோகம் பாவனை’ எனச் சைவசித்தாந்தம் கூறும், எதையும் எவரையும் சிவமாகப் பாலிக்கும் உயர்மண்ணிலையில், திருவன்னாமலை வந்த மாணிக்கவாசகர் காலையில் மகளிர் நீராடச் செல்லும் வாழ்வியலைக் கண்டு, அதனையே வழிபாட்டியாக்கிடும் அற்புதப் படைப்புத்தான் திருவெம்பாவை. தாங்குபவர்களை எழுப்பும் முயற்சியாகவும், நீராடச் செல்லப்பவர்களுக்கும் தூங்குபவர்களுக்கும் இடையிலான உரையாடலாகவும், நாடகபாணியில் கருத்துகளை நகர்த்திச் செல்லும் உத்தியினை மாணிக்கவாசகர் கையாண்டது திருவெம்பாவை வெகுசன இலக்கியமாக மாறியதற்கான முக்கிய காரணியாக அமைகிறது.

சக்தியை வியந்து திருவருள் பொழியும் திருவெம்பாவை

மேலும் இறைவனின் முற்றறிவு நிலை சிவம் எனவும், செயலாக்கத் திறன் சக்தி எனவும், நம்முன்னோர் கருதியமையால், சக்தி வழிபாட்டின் வழியேதான், ஆண்மாவில் உள்ள மறைப்புச்சக்தியான திரேதான சக்தி, அன்னையின் திருவருளாகி மாறி, இருவினை ஒப்பு ஏற்பட்டு, ஆண்மா சிவனை இனைப்படியும் என்றனர். இதனால் சக்தியை வியந்து, அதன் வழி மும்மலங்களால் பீடிக்கப்பட்ட ஆண்மா, அதின் நின்று விடுபடுவதற்கான திருவருளைப் பெறும் வகையில் அமைகிறது திருவெம்பாவை.

சித்தாந்த சித்தியால் முத்திக்கு வழிகாணல்

“ஓன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகார நிங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதக்தால்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே”

என்னும் திருமந்திரத்திற்கேற்ப, தத்துவ மோதல்களுக்குள்ளோ, சமய பேதங்களுக்குள்ளோ சிக்கி மனித நேயத்தையும், வாழும் காலத்தையும் இழக்காது சிந்தையில் சக்தியினைப் போற்றி, அவன் வழி சிவமாதலே சித்தாந்த சித்தி. இந்தச் சித்தாந்த சித்தி பெறுவதற்கான உட்தியை விளக்கிச் சாதாரண மக்களும் முத்தி பெறுவதற்கான வழி காட்ட வேண்டுமென்னும், மாணிக்கவாசகரின் உள்ளத்து உந்துதலும், அனுபவ மொழிகளும்தான் தீந்தமிழ்த் ‘திருவெம்பாவை’ என்னும் இனிய தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியமாக உருப்பெற்றது. ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்னும் தமிழ் பண்பாட்டின் உயர்வின், மற்றொரு வெளிப்பாடாகத் திருவெம்பாவையில், மாணிக்கவாசகர் தாம் பெற்ற இறையனுபவத்தை, இன்தமிழால் இனிது எடுத்து விளக்கினார்.

படைப்புக்களின் காரணி சக்தியின் நவபேத நிலைகளே

மேலும் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், திருமால், அயன் என்னும் இறைவனின் நவம் தருபோதங்கள், அத்தனைக்குமான சக்தி பேதங்களை சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, மனோன்மணி, மகேசுவரி, உமை, திருமகள், கலைமகள் எனத் தருமெனச் சிவஞானசித்தியாரில் அருள்நந்தி சிவனார் எடுத்து விளக்குகின்றார். மேலும் இவ்வாராக இறைவன் சிவ சக்தியாகத் “தரும் வடிவ ஆன எல்லாம் சக்தியும் சிவமும் அகும்” என்பது சிவஞானபோதகத்தின் வழி சிவஞானசித்தியார் தரும் தொரிந்த முடிபாக அமைகிறது. மேலும் பரமசிவத்திலிருந்து பராசக்தியும் பராசக்தியிலிருந்து ஞானவடிவேயன் சிவமும் அதிலிருந்து கிரியாசக்தியாகிய ஆற்றலும் தோன்றும் எனவும் இதனால் சத்தியின் நவபேதநிலையே படைப்புக்களுக்கும் இயக்குதலுக்கும் மூலகாரணமாகிறது என்பது சைவசித்தாந்தத்தின் விளக்கமாக அமைகிறது.

தட்டி எழுப்பும் பாடலாக அமைத்ததன் காரணி

இந்த சக்தியின் நவபேதத்தினை அம்பிகை, கனகாம்பிகை, கெளரி, கங்கை, உமை, பராசக்தி, ஆதிசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி எனும் திருவுருவங்களாகப் போற்றுபவர்களும் மனோன்மணி சர்வ பூத தமணி, பலாப்பிரமதனி, பலவிகாரணி, காளி, ரெளத்திரி, சேஸ்லை, வாமை என வழிபடுபவர்களும் இந்தசக்திகள் படைத்தல் தொழில் நடாத்திட ஒருவரை ஒருவர் தட்டி எழுப்பியே படைத்தலை நடாத்துகின்றன என்பர்.

இதனை மையப்படுத்தியே ஒருவரையாருவர் தட்டினமுப்பிப்பாடும் பாடலாகத் திருவெம்பாவை அமைக்கப்பட்டதெனவும் இதனால் திருவெம்பாவை சத்தியை வியந்தது எனவும் கறும் வழையுமுண்டு.

வரலாற்று ரீதியில் திருவெம்பாவை

வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கையில் திருப்பாவை வைணவத்திற்கு ஏற்படுத்திய எழுச்சி நிலையை எதிர்கொள்ளும் முகமாகவும் ஆன்மீகீதியாகப் பார்க்கையில் சைவத்தின் வழி மக்கள் வாழ்வைச் செலுத்தும் பக்தித்தமிழ் இலக்கியமாகவும் மாணிக்கவாசகரின் சிவமாதல் என்னும் ஆன்ம அனுபவமாகவும் திருவெம்பாவை திகழ்கிறது.

திருவெம்பாவைப் பாடல்கள்

பாடிப்பணித்தலே தடுத்தாட கொள்ளலுக்கான அழைப்பு

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 01

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும்
சௌதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருத்தோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி போய்
வந்திவாயக் கேட்டலுமே விமரி விமரி மெய்ம்மறந்து
போதுஆர் அயாரியின் மேல் நின்றும் புரண்டங்கண்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
சதோ எம் தோழி பரீக் ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

மாணிக்கவாசக கவாயிகள் அருளிய திருவெம்பாவையின் முதற்பாடல் இது. பணிக்காற்று வீசும் மார்கழி மாதத்து அதிகாலையிலே, மலர்ப்படுக்கையிலே, தூக்க மயக்கத்தில், கிடக்கும் பெதும்பைய் பருவத்துப் பெண் ஒருத்தி, மாணிக்கவாசகப் பெருமாளின் கவித்துவத்தால், எம் மனத்துக்காட்சிப் பொருளாக்கப்படுகிறாள். குளக்கரையில் காலை நீராட, தூங்குவெளையும் கூட்டிச் செல்லக் கனிமியர்கள் அவளை நாடி வருகின்றனர். அதிகாலை எழுந்து நீராட வருவேன் என்று, முதல் நாள் இருவ சொன்ன மொழி மறந்து, அவள் தூக்கக் கிறுக்கத்தில் கிடக்கின்றாள். அவளை நீராடக் கூட்டிச் செல்ல வந்த அவளின் தோழியரே, அவளைத் துயில் எழுப்ப வேண்டிய நிலையில் உள்ளானர். அந்தத்

கோமியர் பாடும் பாட்டொலி கேள் கமிம்க் கிஙவெம்பாவைக் கவிகைகளாய் கமிமிலக்கிய

தோழியர் பாடும் பாட்டொலி தேன் தமிழ்த் திருவெம்பாவைக் கவிதைகளாய் தமிழிலக்கிய உலகில் பாயத்தொடங்குகிறது.)

பொழிப்பு உரை : “தொடக்கமும் முடிவுமற்ற அருள்வடிவான நீள்ளனியை நாம் பாடுவது கேட்டும், உயிர்பறிக்கும் வாள் போன்று, (கண்டவர் மனம்பறிக்கும்,) அகண்ட கண்கள் கொண்ட பெண்ணே இன்னமுமா தாங்குகின்றாய்? (இறைவனைப் பாடும் எங்கள் வாழ்த்தொலியின் இன்பம் நுகாத) உன் காதுகள் கட்டுலனை இழந்து விட்டனவா? ” (எனப்பாடி அங்கலாய்க்கின்றாள் தேடி வந்தவர்களில் ஒரு பெண். அதே நேரத்தில் மற்றைய பெண்கள் இறைவனின் கழல்கள் அணிந்த திருவடிகளை வாழ்த்திப் பாடுகின்றனர். அவ்விளி சாாரத்தின் வழியாக அவளின் படுக்கையறைக்குள்ளும் கேட்கிறது) வீர்க்கழல்கள் அனுந்த தேவர்களுக்கு எல்லாம் தேவாதி தேவனாகிய சிலவனைப் பாடும் வாழ்த்தொலிகள் வீதியிலிருந்து எழுவதைக் கேட்டதுமே விம்மி அழுது மெய்மழுந்து மலர்தாவப்பட்ட அமளியில் (படுக்கையில்) அங்குமின்கும் புரண்டு பின்னர் எதுவுமே செய்ய இயக்கமற்றவளாகக் கிடந்தாள். (இதனைச் சாராத்தின் வழியாகக் கண்ட அவளின் தோழியர்) என்னே! என்னே! எம் தோழியின் பரிசு (அன்பு) என ஏல் (வியந்து) ஓர் (தெளிக) பாவையரே! (பெண்களே!) என்கின்றனர்.

1வது திருவெம்பாவைப் பாடலுக்கான விளக்கவுரை: இப்பாடல் இறைவனால் ஆடுகொள்ளப்படுதலுக்கான முறைமையை சாதாரண வாழ்வியலை மையமாக வைத்து விளக்கும் போக்கில் அமைந்துள்ளது. அவனுராலே அவனால் ஆடுகொள்ளப்படுதலுக்கு, ஆன்மை உள்ளாகத் தொடங்கும் பொழுது 01. சிவநாமத்திற்குக் கேட்கையில் மிடறு விழிமுதல் 2. நாதத்துழுத்துதல் 3. உதடுகள் துடித்தல் 4. உடல் குலுங்கல் 5. மயிர்சிலிர்த்தல் 6. வியர்வை எழல் 7 பேச்சு வராமை 8. கண்களில் கண்ணர் துளிர்த்தல் 9. வாய்விட்டு அழுதல் 10. உடல் இயக்கமற்று மெய்மற்றதல் என்னும் பத்து அகச்செய்கைகள் இயல்பாகவே தோன்றும் என்பது நம் முன்னோர் கருத்து. திருவெம்பாவையின் முதற்பாடல் இந்தப் பத்துச்செய்கைகளையும் துயில் எழாது விட்ட பெண்ணின் நிலையாகச் சொல்லால் சித்தரிப்பதன் மூலம் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இலக்கியமயப்படுத்துகிறார்.

மனித சுட்டறிவைப் பிரதிபலிக்கும் தொடக்கம்

சிவத்திலிருந்து விரிவதும் சிவத்தில் ஒடுங்குவதுமே தோற்றுவித்தலும் சங்கரித்தலுமாகும் என்னும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டுடன் பாடல் தொடங்குகிறது. ஆதி - தேற்றுவிப்பவன், அந்தம் - ஒடுங்கும் இடம். ஆனால் அந்த ஆதி என்று தோன்றியது என்பது மனித சுட்டறிவுக்கு எட்டாத விடயம். அந்த அந்தம் என்று முடிவுறும் என்பதும் மனித பட்டறிவுக்குத் தெரியாத ஒன்று. இந்த மனித அறிவின் யதார்த்தத்தை பிரதிபலிப்பதாக ஆதியும் அந்தமும் இல்லா என்னும் அடிகள் அமைகின்றன.

சைவர் என்பதன் விளக்கம்

சைவம் என்பதின் பொருள் விளக்க அடியாக ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதி எனத் திருவெம்பாவையைத் தொடங்குகின்றார் மாணிக்கவாசகர். முதலடியே சைவர், சைவம் என்பதற்கான வரைவினைத் தொல்வாக்குவதாகவும் அமைகிறது. ஒரு புள்ளியில் இருந்து நகரத் தொடங்கிய மற்றொரு புள்ளி தொடங்கிய புள்ளியினையே மீண்டும் அடைகையில் இடப்பெயர்ச்சி சைவர் (பூச்சியம்) ஆகிறது. அவ்வாறே அங்மாவும் இறைவனால் உயிருடன் கூட்டுவிக்கப்பட்டு அவனில் இருந்து வாழ்வைத் தொடங்கி விதித்த நியதியில் குறித்த காலத்திற்கு வினையை அனுபவித்ததின் பின் இறைவனில் தாள்தலையாகச் சேர்கிறது. அதாவது தொடக்கியவனிடத்திலேயே முடிவுமெய்துகிறது. எனவே ஆய்வாளின் கட்டு மொத்தமான இடப்பெயர்ச்சி அல்லது விலகல் சைவர். இந்த உண்மையை விளக்கும் மதம் சைவம். இதனை விளங்கி ஏற்று ஆதியும் அந்தமுரமாக உள்ள அந்த இறைவனை அடைந்திட அன்பற்றுமர் வாழ்வினை வாழ்வாலே சைவர்.

அன்புற்றமர்ப்பவர்கள் சைவமக்கள்

அன்புற்றமர்தல் என்பது எல்லா உயிர்களையும் தானாகவே கருதும் நிலை. எல்லா உயிர்களினது இயற்கை வாழ்வையும் அனுமதிக்கும், பேணும், வளர்க்கும் செயல்நிலை. இதனால் கொல்லாமையும் அதனை ஊக்குவிக்கும் புலால் உண்ணாமையும் சைவன் என்பதன் அடிப்படையாகிறது. இந்தக் கொல்லா நோன்பினை, புலால் உண்ணா மாண்பினை அக்தலில் கொண்டிருக்கும் மக்களே சைவமக்கள்.

நீள்ளுளியாய் நின்ற நிமலன்

அத்துடன் திருமாலுக்கும் பிரம்மனுக்கும் இடை யார் பெரிதென்ற ஆணவமுனைப்பு தோன்றியபோது, சிவனுடைய திருவடியையும் முடியையும் யார் கண்டு வருகிறாரோ அவரே பெரியவர் என்ற போட்டியில் இருவரும் இறங்கினர். இதன் வழி அவர்களும், உலகும் அழிவாது தடுப்பதற்கான, அருட்பெருக்கு கொண்டினால்தான், சிவன் நீள் ஒளியாக நின்றான். இருவராலும் சிவனின் அடியையும் முடியையும் காணமுடியவில்லை. இந்தப் புராணவரலாறு, திருவெம்பாவை பாடப்பெற்ற திருவண்ணாமலையின் தலைவரலாறாகவும் தொடர்கிறது. இதனையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில், ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதி, எனக்கிற வரிகளைத் தொடுத்து, தமிழையும், தமிழர் ஆண்மிக்த்தையும் வளப்படுத்துகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

கேள்வி கேட்டு விழிப்புறச் செய்தல்

தொடர்ந்து, “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும் சோதியை யாம் பாடக கேட்டேயும் வாள் தடங்கண் மாதே வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்? எனத் துயில் கொள்ளும் இளம்பெண்ணிடம், மார்கழி நீராடப் புறப்பட்ட அவளின் தோழியர் கேள்வி எழுப்பி, அவள் விழிப்புற வழி செய்வதாக அமைகிறது திருவெம்பாவை.

தூக்கம் கலையாமை குறித்த தோழியர் ஜயம்

தமிழோ இனியது. அது பாட்டாக மாறுகையில் கேட்பவர் செவிக்கு பாகாகும். இன்னும் இதயத்தை நெகிழ் வைக்கும். இறைவனை வாழ்த்தும் சொந்களும், இளமகளிர் குரலும், இசையின் நெளிவுகளும் சேர்கையில், அது காதுக்கு பாற்கடலின் அழுதாகும். இத்தகைய இனிய இசை கேட்டும், பெண்ணே! உன் தூக்கம் வளர்கிறதா? எனக் கேட்கும் இளமகளிர், உன்னுடைய செவிகள் இவற்றை உணரமுடியாத அளவுக்கு வன்மையாகிவிட்டதா? என அங்கலாய்க்கின்றனர்.

‘தூக்கம்’ அமங்கலச் சொல்லென விலக்கப்பட்டதா?

‘தூக்கம்’ என்பது அமங்கலச் சொல்லென்பதால், வளருதியோ என ‘வளர்தல்’ என்ற சொல்லாட்சி வந்ததென்பாரும் உளர். தூக்கத்தில் உடல் வளர்ச்சி பெறல், சிறுமியர் இயல்பென்பதினால், தூக்கத்தை ‘வளர்தல்’ என அறிவியல் நோக்கில் கூறினார் என்பாரும் உளர்.

தூங்குவாள் நிலையை நியாயப்படுத்த முயற்சி

நீராடுவதற்குத் துயில் எழாது துயிலும் தோழி தரும் அங்கலாய்ப்பை, மாற்றுவதற்கு முயலும் மற்றொரு பெண்ணின் மொழியாக, அடுத்த பாடல் அடி பிறக்கிறது. நீராடுவதற்குத் துயில் எழாது, விழிப்புலனும் செயலற்றுக் கட்டுலனும் செயலற்று தூக்கத்தில் நீ கிடக்கும் நிலையை, நாம் மற்றவர்களுக்கு எப்படிக் கூறுவது. உன்னைக்

காப்பாற்றுக் கூடிய முறையில் இப்படிக் கருவோம் எனக் கவிதை மொழியால் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் தோழிக்கு எடுத்தியம்ப் முற்படுகிறாள். “மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்தொலி போய் வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து போதுஆர் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே” எனப்பிறக்கிறது பாடல். சிறப்புடை இறைவனின் அகண்ட சிலம்பணி திருவடிகளை, வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி கேட்டதும் அவன் அன்பை, அருளை என்னில் ஆனந்த மேலிட்டால் எழும் வீச்சான மூச்சால், மார்பகங்கள் விம்மிட விம்மிட பேசும் சக்தியின்றி, தம்மை மறந்து மலர்ப்படுக்கையிலே மனம் துடிக்கின்றாள். இதனால் மலர்ப்படுக்கையிலிருந்து புரண்டு தரையில் வீழ்கின்றாள். வீழ்ந்ததும் நீராடுவதற்கு நேரத்துடன் எழாது தவறு செய்தனன், ஜோயோ! என்ன செய்யலாம் எனச் செய்யவதற்காது உள்ளாம் திகைத்து, உணர்விழந்து கிடக்கின்றாள். என்னே என்னே அவள் அங்பு” என தாம் மற்றவர்களுக்கு தூங்குபவளின் நிலையைக் கருவது போல் அந்தத் தோழி நடிக்கின்றார்.

தூங்குபவளுக்கு அவள் நிலை உணர வேண்டுகோள்

பின்னர் “சதோ எம் தோழி பரிசி ஏல் ஓர் எம்பாவாய்” என்னும் விளிப்பின் மூலம், “சதே எம் தோழியின் நிலை என, நாம் என் இப்படிக் கருவிலோம் என்பதை உள் மனதில் சிற்றித்துப் பார்” எனத் தூக்கக் கலக்கத்தில் கிடக்கும் பெண்ணுக்கு தோழி கூறி அவன் தேக்கம் போக்கி ஊக்கம் அளிப்பதாகப் பால் அமைகிறது. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் எவ்வாறு இளம்பெண்களிடை நட்புநிலை இருக்கும், எவ்வாறு அவர்கள் தங்கள் தோழியரை மற்றவர்கள் குறைக்க அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்ற இயல்பு நிலையை உணர்ந்து அழகு தமிழில் படைத்த நாடகபாணியிலான உரையாடலாக திருவெம்பாவையின் முதற்பாடல் திகழ்கிறது. மக்களுடைய நாளாந்த வாழ்வில் இறைவனைக் கண்ட விதத்தை மாணிக்கவாசகர் இன்தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியமாக்கினார்.

மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் அநுபவமொழியாக திருவெம்பாவை

இவ்வாறாகத் தோழியர் கூடித் தோழியைத் துயில் எழுப்பும் புறக்காட்சியினைக் கவிக்காட்சியாக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான், இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு அனுபவம்பட்ட தம் அனுபவத்தின் வழி நின்று, ஆண்மா மலங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கு இறை அறைப்பு ஏற்று விழித்தெழுல் வேண்டுமென்பதைத் திருவெம்பாவை மூலம் வலியுறுத்துகின்றார்.

சிவபுராணத் தத்துவத்தின் விளக்கமாகத் திருவெம்பாவை

“அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்னும் சிவபுராணத் தத்துவத்தை, சாதாரண மக்களுக்கும் விளங்கக் கூடிய வகையில், திருவெம்பாவையில் நீராட அதிகாலை எழுவேன் என உறுதி பூண்டும் இயலாது தூக்கத்தில் கிடந்த பெண்ணின் வழி மாணிக்கவாசகப் பெருமான் விளக்குகிறார்.

மாணிடப் பிறப்பின் பெருமைக்கு விளக்கம்

நீள் ஒளியாய் இறைவன் நின்ற அந்த அருள்நிலைதான், மாணிடப்பிறப்புக்கு மகத்துவத்தைச் சிறப்பை அளித்த பெருநிலை. அடி தேடிய திருமாலாலும் முடி தேடிய பிரம்மாவாலும் காணமுடியா இறைவன், மாணிட ஆண்மாவைத் தேடி வந்து தடுத்தாட்கொள்ளும் பேரன்பு நிலைதான், மாணிடப்பிறவிக்குப் பெரு உயர்ச்சி அளிக்கிறது. இதனால்தான் செந்தமிழ்க் கிழவி ஒளையையும், “அரிது அரிது மாணிடர் ஆதல் அரிது” என்றார். இறைவன், தன்னை மாணிடர்க்கு வெளிப்படுத்திய நீள் ஒளி நிலையையே,

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அஞ்சபெரும் சோதி என்ற சொல்லாடல் மூலம் மாணிக்கவாசகர் போற்றித் திருவெம்பாவையைத் தொடங்குகிறார். இறைவனின் இக்கருணையினை “நீான்னி ஆகிய நிருத்தா போற்றி” எனப் போற்றித் திருவகவலிலும் மாணிக்கவாகப் பெருமான் போற்றுவதைக் காணலாம்.

திருவாசகத்தின் நோக்கம் மக்கள் மயப்படுத்தப்படுகிறது

மேலும் மனிதரில் பாலியல் வேட்கையில் அடி தேடியும், பதவி புகழ் நாடி முடி தேடியும், இலக்கற்ற வாழ்வு வாழ்ந்து, இறைவனைத் தேடாது பிறப்பற்றும், இறப்பற்றும் துன்பச் சக்கரத்தில் கழன்றிடும் தொகைதான் அதிகம். இதனாலும் அடி தேடுவதையும் முடி தேடுவதையும் விடுத்து, மாயைத் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, இறைவனைத் தேட வைத்திட வேண்டுமென்பதே, திருவாசகம் எங்கும் மாணிக்கவாசகரின் நோக்கமாக உள்ளது. அதனை திருவெம்பாவை மூலம் மேலும் மக்கள் மயப்படுத்துகின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

பெண்ணை விளித்தல் ஆண்மாவைக் குறிக்கிறது

ஆண்மாவைச் - சார்ந்ததன் வண்ணம் என்பது சித்தாந்த மொழி. பெண்ணையும் அவளின் மாணித்தின் தாய் என்னும் இயல்புறிலை குறித்து, தந்தையாம் ஆணில் சார்புற்றவள் என்பது தமிழ் கருத்து. கண் போன்று அவளின் வாழ்வுக்கு உதவுவான் தான் கணவன். இதனால்தான் ஆண்மாவை விளக்கும் குறியீடாகப் பெண்ணைத் தமிழ் இலக்கியம் கொள்வது மரபு. இந்த மரபின் வழிதான், பெண்ணை விளித்துப் பாடப்பெறும் திருவெம்பாவை மனித ஆண்மாவைக்குறித்துப் பாடப் பெற்றது என்கிற கருத்து முதன்மை பெறுகிறது.

சக்தியை வியத்தலே முத்திக்கு வழி

ஆண்மாவை அதன் மலநிலை நுகரும் மருள்ளிலை நின்று, அஞ்சள் நிலைக்கு விழிப்புற வைப்பவள் சக்தி. இறைவனின் செயலாற்றல் சக்தியாகிய சக்தியே, மறைத்தல் சக்தியாக நின்று, வாழ்வியலினுடாக ஆண்மாவை அனுபவப்படுத்தி, கனம் வினை கழிய வைக்கும் திருதான சக்தியாகத் அவள் செயற்படுகிறாள். வினை கழியும் காலத்தில், மஸ்பிராகத்தில் நன்மையையும் தீமையையும் சமமாகப் பார்க்கும் இருவினை ஒப்பு கைகூடசெய்து, திருவருடசக்தியாக மாறி சிவத்தைக்காட்டி இவ்வுலகத்திலேயே சிவோகம் பாவனை நிலையில் வாழவைத்து சிவானந்தப் பேரின்பக்தல் இன்புறவைக்கிறார். ஆண்மாவை அதன் மாயை உறக்கத்தின் நின்று விழித்தெழு வைக்கும் இச்சக்தியை வியந்து பாடற்பெற்ற பாடல் தொகுதியாகவே திருவெம்பாவை திகழ்கிறது.

பாடிப்பணிந்தால் பணிபவர் உள்ளாம் கோயில் கொள்வான்

“நாடும் நகரமும் நல் திருக்கோயிலும்
தேடுத்திரிந்து சிவபெருமான் என்று
பாடுமின் பாடிப்பணிமின் பணிந்த பின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாக கொள்வனே”
என்கிற திருமந்திரத்தால் திருமூலர்,

பாடிப்பணிந்தால் பணிபவர் உள்ளாம் நாடி கோயில் கொள்வான் இறைவன் எனத் தடுத்தாட்கொள்தலுக்கான மனித அழைப்பாக பாடிப்பணிதல் அமைகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். அந்த வகையில்தான், சிவபெருமானால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்ட மாணிக்கவாசகர், யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற உயர்

மனிதஞ்செயத்துடன், தடுத்தாட்கொள்ளப்படுவதற்கான திருவெம்பாவைப் பாடல்களை அமைத்து அருளியுள்ளார்.

பாடிப்பணியும்

முறையாக

உடல்நலம் பேணும் தமிழர் பண்பாடு

மேலும் ஆழியிலே காற்றுஷத்தால் ஜப்பசியில் மழைவரும் என்பது அனுபவமொழி. ஆழி, ஆவனி, புரட்டாதி ஆகிய மூன்று மாதங்களில் காற்றின் அசைவில் ஏற்படும் மாற்றங்களால், மார்மமழை வடிவமைக்கப்படுகிறது என்பதினால், ஆழிமுதல் காலமாற்றத்தை எதிர்கொள்ளும் சமுகநலத்திடப்பட ஒன்றும் தமிழர்களால் வகுக்கப்பட்டது. புரட்டாதி என் எண்ணேய் எரிபடி, காற்றில் மூலிகைக்கலப்பை அதிகரித்து, குளிர்கால நூண்ணோய்க்கிருமிகளின் செயல்திறன் குறைப்பு முயல்வாகிறது. ஜப்பசியில் விரதங்கள் இருக்கல், உடலின் நோய் எதிர்ப்புத்தன்மையை வலுப்படுத்தலாக அமைகிறது. கார்த்திகையில் தீபங்கள் ஏற்றால், சுற்றுப்பு வெப்பத்தை அதிகரிக்க உதவுகிறது. மார்கழியில் அதிகாலைக் குளிரில் நடந்து சென்று நீராடல், உடற்பயிற்சி வளர்க்கும் செயலாகிறது. இவ்வாறு திருவெம்பாவை உட்பட்ட சைவ வாழ்வியல் உடல்நலம் பேணும் தமிழர் பண்பாடாக அமைகிறது.

பாசஞானம் விலத்துதல் பதிஞானம் பெறுதற்கான முதற்படி

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 02

“பாசம் பரஞ்சோதிக்கென்பாய் இராப்பகல் நாம்
பேசும் போது எப்போது இப்போது ஆர் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனன்போ நேரிழையாய் நேரிழையர்
சீர் இவையும் சூலவோ விளையாடி
ஏகம் இடம் ஈதோ விண்ணோகர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூகம் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன் சீவலோகன் தல்லைச் சிற்றும்பலத்துள்
சசனார்க்கு அன்புஆர் யாம் ஆர் ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

பொழிப்பு உரை : “நாங்கள் உன்னுடன் பேசும் போதெல்லாம், அது இரவாக இருப்பினும் பகலாக இருப்பினும், எனது பாசம் பரஞ்சோதிக்குத்தான் என்பாய். ஆனால், இப்போ, மலர்ப்படுக்கை மேல் அங்கு கொண்டு அதனை விட்டெழாதவளாய் நேரான நூல் போன்று அலையாது கிடக்கின்றாயே” என்றதுமில் எழுப்ப வந்த பெண்களில் ஒருத்தி தூங்கும் பெண்ணிடம் கேலியாகக் கேட்கிறார். அதனைக் கேட்டுத் துயில் கலைந்தெழுந்தவர், “ நேரான இழை போன்று (கனிக்குறுகாது) மெல்லியவர்களாயுள்ளவர்களே! ஏற்புடைய ஆடைஅணிகளை அணிந்தவர்களே! சீ சீ இதென்ன (நிங்கள்) வேடர்களா? விளையாட்டாக ஏசிட இதுவா இடம்? (என்கிறாள்). (அவனின் குற்றச்சாட்டைப் புரிந்து கொண்ட துயில் எழுப்ப வந்தவர்கள்) விண்ணவர்கள் வணங்குதற்கே (தமக்குத் தகுதியில்லையெனக்) கூகம் மலர்ப்பாதத்தை, (எமக்குத் தந்து அருள்வதற்காக வந்தருளியவனான அன்பாளன், சீவலோகத்தான், தல்லைச் சிற்றும்பலத்துள் சசனாக எழுந்தருளியுள்ளான், அன்புக்கே நாம் அடியார் என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே”, என்று பாடுவதாக அமைகிறது திருவெம்பாவையின் இரண்டாவது பாடல்.

வவு பாடலுக்கான விளக்கவுரை: அடியார்க்கும் அடியேன் என ஆண்டவனே சுந்தரமுற்றத்தி நாயனார்க்குத், திருத்தொண்டர் தொகைபாட அடியெடுத்துக் கொடுத்து, சிவனடியார்களைச் சிவனாகவே போற்றுதல் வேண்டும் என்கிற விருப்பை மரபைத் தோற்றுவித்தான். இதன் வழி சிவனடியாரை மற்றொரு சிவனடியார் ஏதும் எவ்வாறு என்கிற கேள்வியையே தூங்கிக்கிடந்த பெண் துயில் எழுப்ப வந்த சிவனடியாரான தோழியரை எதிர்க்கேள்வி கேட்பதாக அமைந்த அற்புதமான பாடல் இது. சிலவோ என்னும் விளிப்பை ஆழமாகப் பார்ப்பின் சிலவர் என்பது வேட்ர்களைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல். சிவனடியார்களாகத் தோழியர் இருந்தும், அன்புற்றமுற்றலே சிவப்பணி என்கிற உண்மை மற்று, அன்பில்லாது தன்னைப் பேசும் செயலை வேட்ர்களின் அறியாமை அன்பின்மை என்னும் இயல்புகளுடன் ஒப்பிட்டு, சிலவோ வேட்ரோ எனத் தூங்கிக் கிடந்த பெண் விளித்தான் என்பது ஏற்பட்டையதாக அமைகிறது. அது மட்டுமல்ல வந்தவர்கள் ஆணவுமருணப்பில் தாங்கள் பெரிது என்ற எண்ணத்துடன் பேசுவதை, சீ சீ இப்படியும் பேசுவாயா? எனக் கண்டிப்பதீனாலும் சிவனைப் பாடிப்பாவதை விடுத்து ஏசி விளையாடுவதற்கு இதுவா இடம்? என எதிர்வாதம் செய்வதினாலும், பாடல் வழியாக சிவனை வழிபடுவதில் இருக்க வேண்டிய பக்திநிலையும் மனோநிலையும் உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் நேரிழையார் என்பதற்கு தகுந்த ஆடைஅனிகளை அனிந்தவர்களே எனப்பொதுவான கருத்துக் கூறப்படாலும், நேரான இழை போன்று (குளிக்குறுகாது) மெல்லியவர்களாயுள்ளவர்களோ! என்ற கருத்து பாடுகள்ற பெண்கள் இலாவதுப் பெண்கள் என்பதை விளக்குவதாக அமைகிறது.

சுட்டறிவால் இயலாத்தை ஞானத்தாலேயே உணரலாம்

பாசத்திலிருந்து விடுபட, சிவன் மேல் அன்பு செய்திடல் வேண்டும் என உணர்ந்த ஆன்மா கூட, பாச வலிமையினால் சிவநெறி நில்லாது, பாசவஸைக்குள் சிக்குண்டு தவிப்பது நாளாந்த நிகழ்வு. இதற்கு காரணம் நமது தத்துவங்கள், ஆற்றல்கள் என்பது எல்லாம் அறிவு விளக்கக்கூடியது எனக்களித்த கொடைகள். இதன் வழி பாசஞானத்தை நாம் பெறும் பொழுது, அதுவும் வர்யைறைக்கு உட்பட்ட அறிவையே சுட்டறிவையே ஆண்மாவுக்கு அளிக்கும். ஆகவே பாசஞானத்தையும் விலத்தி பகுஞாத்தைப் புரிந்து கொண்டு, பதினானத்தை வளர்த்தல் மூலமே நாம் பாசத்திலிருந்து விடுபடுவால் என்பதையே இடப்படல் வலியுறுத்தி நிற்கிறது. சைவசித்தாந்தத்தின் படி சக்தியின் நவபேதங்களில் ஒன்றாகவே கலைமகங்கள் கருதப்படுகிறான். “டாங்கை நங்கை இறை எங்கள் முக்கண்ணி -வேடம் படிகம் விரும்பும் வெண்தாமரை - பாடுந் திருமுறை பார்ப்பனி பாதங்கள்- குடுமென் சென்னிலாய்த் தோத்திரங் சொல்லுமே” என்பது திருமூலர் திருமந்திரம். ஆனால் சைவசமயத்தின் லார்ச்சியில் கலைமகளை சரஸ்வதி என்னும் தனியான அறிவுத்தெய்வமாக, பிரமனின் நாவில் உறைவளாகப் போற்றும் பரிணாமம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் சுட்டறிவாக உள்ள அறிவினைக் கலையினை முழுமையாக வழங்கும் சக்தியாகவே சரஸ்வதி கருதப்படுகிறான். சுட்டறிவு கடந்த பேராறிவை விளக்கும் ஞானத்தைத் தருபவராகச் சிவனும் சக்தியும் பிரணவப்பொருளை நோக்கிய அருகிறார்வையில் தோற்றிய சிவசக்தியின் ஞானவடிவான பிள்ளையார் வழிபடப்பட்டு வருகிறார் என்பது முக்கியமான ஒன்று. இதன் வழி சிவானத்தை விளக்கும் தெய்வமாகப் பிள்ளையார் திகழ்கின்றார். இவ்விடத்தில் சிவத்துவங்கள் வித்தியாதத்துவங்கள் ஆண்மத்துவங்கள் குறித்து சற்று சிந்திப்பது, பாசஞானத்தை விலக்கி பதி ஞானத்தினுடாக பாசத்தில் இருந்து விடுபடல் என்பதைத் தெளிவாக விளங்கிட உதவும்

முப்பொருள் விளக்கமே முத்திக்கான முதல்வழி

பதி (இறைவன்), பகு (ஆண்மா), பாசம் (மாயை), என்னும் என்னும் உள்ள முப்பொருள்களின் விளக்கத்தின் ஊடாக, நம்முனோர் ஆண்மாவுக்கும் இறைவனுக்கும், ஆண்மாவுக்கும் அதனுடைய இயல்பு வாழ்வு என்பவற்றுக்கும், இடையில் உள்ள

தொடர்புகளை விளக்கினர். இந்த முப்பொருள் குறித்து நாம் பெறும் விளக்கமே முத்திக்கான முதல் வழி என்னாம்.

திருவருளே வினை நின்று விடுவிக்கும் சக்தி

ஆன்மாவுடன் என்றும் உள்ள ஆணவமலம், ஆன்மாவின் அறிதலை மறைத்து நிற்பதனால், ஆன்மாவால் தன்னை அறிய முடியாத நிலையினை இயல்பாகப் பெற்றுள்ளது. இதனால் தான் செய்த வினைகளான மனத்தை அனுபவித்து, அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு கூட ஆன்மா அற்றவற்றதாக உள்ளது. இந்நிலையில்தான் இறைவனின் பேரஷ்டு திருவருளாகி, தலை வயப்பட்டு தலை இறந்து போய் கடக்கும் ஆன்மாவுக்கு அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கான சக்தியை அளிக்கிறது.

மாயையையே விடுதலைச் சக்தியாக்கும் திருவருள்

நன்மைகளுக்கும், தீமைகளுக்கும், வினைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர் பரம்பொருள். தான் நேரடியாக நன்மைத்தைகளில் வினைகளில் பங்கேற்றால் அவற்றின் பயன்களிலும் பங்கு ஏற்க வேண்டிய நிலைக்கு இறைவன் தள்ளப்படுவான். இதனைத் தவிர்ப்பதற்காகவே, மாயை என்கிற இருப்பது போல தோன்றும், இல்லாநிலை ஒன்றினைக் கருவியாகக் கொண்டு, பிரபஞ்சத்தை விரித்தும், ஒடுக்கியும் உயிர்கள் இருவினை ஒப்பு அடைவதற்கான தளத்தை உருவாக்குகிறது என்பது நம்முன்னோர் சிந்தனையாக உள்ளது.

ஒரு கணம் இருந்தது போல் மறுகணம் இல்லாதது மாயை

ஒரு கணத்தின் முன் இருந்தது போல, மறுகணத்தில் இல்லாதனவெல்லாம் மாயை என்பது கருக்கமான விளக்கம். ஆனால் ஒரு கணத்தின் முன் இருந்து, மறுகணத்தில் முன்பு இருந்த அதேநிலையில் இல்லாத நிலையில் இருந்து தோன்றும் வளர்ச்சியே உயிரையும் உலகையும் இயக்குகிறது என்பது நடைமுறை உண்மை. இந்த மாற்றத்தை அளிப்பது இறைச்க்தி என்பது நம்முன்னோர் என்னம்.

மாயைக்கும் பரிணாமத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு

ஒரு வடிவம் அல்லது செயல் மற்றொரு புதிய வடிவாக அல்லது செயலாக வளர்ச்சியினால் மாறுவதைப், பரிணாமம் என விஞ்ஞான மொழியில் கூறினாலும் பரிணாமத்திற்கும் மாயைக்கும் நிறுக்கமான வேறுபாடு உள்ளது. பரிணாமம், புறநிலையில், உயிரால் இயங்கும் உடல், வளர்ச்சியினால், காலகாலத்தில் பெறும் தோற்ற மாற்றத்தையே குறிக்கிறது. ஆனால் மாயை என்பது, அகநிலையில், ஆன்மா தன் வினையின் பால் ஏற்பட்ட பயனை அனுபவிப்பதற்காக, இறைவனால் உயிருடனும் உடலுடனும் சேர்க்கப்பட்டு, குறித்த நியதிக்கு கீழ், குறித்த காலம் ஒன்றில், உயிரவாழ்தலின் பொழுது, தான் தன் வினையை அனுபவிப்பதற்காக, எடுக்கும் உடலையும் வாழும் உலகையும் குறிக்கிறது. எனவே மாயை, ஆன்மாவை வினையை அனுபவிக்க வைத்து, அதன் வழி நிலையாமையை உணர்த்தி மெப்புணர்வுக்கான சிந்தனையையும் தருகிறது.

திருஞானசம்பந்தரால் மாயை ஒன் தலை எனப்பட்டது

ஆழமாக எடுத்து நோக்கினால் மாயை கடவுளின் கருவி. இதனால்தான் திருஞானசம்பந்தர் மாயையை ஒன்தலை - ஒளி தரும் கட்டு என்றார். கும்மிருட்டில் கைவிளக்கு போல் அறியாமை இருள் என்றும் அடர்இருளில் மாயையே கைவிளக்காகி விடுதலைக்கு

வழிகாட்டுகிறது. சுட்டறிவின் வளர்ச்சிக்கு மாயையே உதவி அதன் பின்னர் மெய்யுணர்வை உணர்வு பெறுவதற்கு மாயையே கருவியாகிறது. மாயையே விடுதலைக்கான சக்தியாக்குவதும் இறைவனின் திருவருளே.

திருவருள் பெருக்கால் சிவத்துவங்கள்

மலங்களுடன் சேராத நிலையில் உள்ள சுத்தமாயையிலிருந்து, திருவருட்சக்திகளை ஆன்மாவுக்கு இறைவன் உணர்த்துகிறான். முற்றுவிழ நிலையில் உள்ள இறைவன், தன் செயலாற்றலாம் சக்தியுடன் கூடி, ஆன்மாக்களின் வினைகளை நீக்கத் திருவருள் பெருக்கை சிவத்துவங்களாக வெளிப்படுத்துகின்றான்.

பிரபஞ்சங்களினதும் உயிர்களினதும் தோற்றுத்துக்கு காரணமான நாதம் (சிவம்), விந்து (சக்தி), என்னும் அறிவாற்றல் செயலாற்றல் கொண்ட அருவத்திருமேனிகளையும், சதாசிவம் என்னும் அருவுத்திரு மேனியையும், தொடர்ந்து அறிவாற்றல் குறைந்து செயலாற்றல் கூடிய மகேஸ்வரன், செயலாற்றல் குறைந்து அறிவாற்றல் கூடிய சுத்தவித்தை என்னும் உருவத்திருமேனிகளையும் இறைவன் எடுக்கிறான்.

மேலும் சக்தியாலேயே மறைத்தல், அருளல், தோற்றுவித்தல், நிலைநியுத்தல், ஓடுக்குதல் என்னும் ஜூதோமிலையும் செய்வதற்கு, சதாசிவன், மகேசன், பிரமன், திருமால், உருத்தீரன் என்னும் ஜவரும் பிறப்பிக்கப்படுகின்றனர்.

“ஒங்காரி என்பாள் அவளொரு பெண்பிள்ளை நீங்காத பச்சை நிறத்தையுடையவள் ஆங்காரி ஆகியே ஜவரைப் பெற்றிட்டு ரிங்காரத்துள்ளே இனிது இருந்தாளே.”

என இதனைத் திருமூலர் எடுத்து விளக்குகிறார். சிவத்துவத்திற்கு இணையான சக்தியின் நவபேதங்களாகச் சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து என்னும் அருவத்திருமேனிகளையும், மனோன்மணி, மகேஸ்வரி, கலைமகள், திருமகள், உமை என்னும் உருவத்திருமேனிகளை இறைவனின் செயலாற்றலாம் சக்தி எடுக்கிறது.

சிவம் சக்தி நாதம் விந்து சதாக்கியம் மகேஸ்வரம் சுத்தவித்தை என்னும் இவ்வழும் சிவத்துவங்கள் என்பது ஆன்றோர் தெளிவு. பின்னர் உயிர் தனது மலங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக அதற்கு அறிவுட்டலுக்கான தத்துவங்களை மலங்களுடன் கலப்புற்றுள்ள அசுத்த மாயையிலிருந்து இறைவன் எழச் செய்கிறான்.

காலத்துவம்

அருள்நந்தி சிவனார் தனது சிவஞானசித்தியாரில், உயிரின் தோற்ற முறைமைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்பன் எவ்வாறு ஆன்மாவுக்கான வித்தியாதத்துவங்களாகின்றன என விளக்குகின்றார். வினையின் கண்மத்தின் ஒரு பகுதியை, ஒரு குறித்த காலத்தில் அனுபவித்தல் வேண்டுமென, ஆன்மா உபிருத்தும் உடலுடனும் கூட்டப்படும் பொழுது உயிரின் வாழ்வு தோற்றும் பெறுகிறது. இதனைக் காலத்துவம் என்றனர் நம் முன்னோர். முடிந்த காலத்தைக் கழிகாலம் என்றனர். அது நாம் எவற்றைச் சந்தித்தோம் இழந்தோம் பெற்றோம் என்கிற மதிப்பிடைத் தந்து எம்மை எவற்றைச் செய்தல் வேண்டும், செய்தல் கூடாது என எல்லைப்படுத்துகிறது. இந்த எல்லைப்படுத்தலால் நிகழ்காலம் பலத்தைப் பெறுகிறது. அந்தப் பலமே புதுமையானதாக நம்பிக்கையுள்ளதாக எதிர்காலத்தை எதிர்கொள்ள வைக்கிறது என்பது நம்மலர் அனுபவமாக உள்ளது. இறைவனால் காலம் தரப்படுகிறது என்பதைக் குறிக்கும் வகையிலேயே, நடராஜர் திருநடைத்தில் அவரின் வலக்கை

உடுக்கை ஏந்தி நிற்கிறது. இதன் வழி தான் அப்பர் ஆட்டுவித்தால் யார் தான் ஒருவர் ஆடாதாரோ எனப் பாடவும் செய்தார்.

நியதித்தத்துவம்

மேலும் உடலுள் கூட்டப்பட்ட நோக்குக்கு நியதிக்கு ஏற்ப வாழ வேண்டிய நிலையில் ஆஸ்மா உயினர் இயக்குகிறது. இதனையே நியதித்தத்துவமென நம்முன்னோர் விளாக்கினர். இந்த நியதியை மாற்றுவதற்கான அதிகாரம், அந்த நியதியை உருவாக்கிய இறைவனாலும் இயலாது என்பது, வள்ளுவர் முதல் அனைத்து தமிழ்ப் பேரரிஞ்சுகளதும் கருத்து. ஆபினும் கொடுக்கப்பட்ட காலத்தில் ஆஸ்மா எடுக்கும் முயற்சிக்குரிய பலன் நல்லதாக, உயர்ந்ததாக, அமையும் பொழுது, அந்த முயற்சியின் விளைவின் பலத்தில் நியதியின் வழியான வாழ்வு, திருவருளால் மாறும் என்பதும் எம்மலர் கருத்து. இதனால் தான் விதிக்கோட்டாட்டுக்கு இரு பரிமாணங்கள் உள் என்பர். ஒன்று அதன் நிலைத்தத் தன்மை. மற்றையது அதன் இயங்கியில் தன்மை. முதலாவது முன்னைய வினை வழி வரும் அனுபவப்படுத்தல் என்ற நீதிமுறைமை. அடுத்தது அந்த அனுபவப்படுத்தலில் உள்ள அனுபவித்தேயாக வேண்டும் என்னும் கட்டாயத்தையே நினைந்து ஏங்காது, எதற்காகப் பிற்பு ஏற்பட்டது என்பதை, இறைவன் திரோதான சக்தியால் மறைத்து கொடுத்த வாழ்வதற்கான காலம் என்னும் தத்துவத்தைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும். அதாவது தான் வாழும் காலத்தில் தனது புதிய செயல்களால், முயற்சிகளால் புதிய பலன்களைத் தோற்றுவித்து அதன்வழி வாழ்வை நம்பிக்கையுடன் மகிழ்வுடன் முன்னெடுப்பதும் அல்லாமல், புதிய வினைப்பால் இறைவனில் தாடலையாக இனையும் தன்மையையும் தோற்றுவித்து பிறப்பில்லாப் பெருநிலையை அடைவதற்கான முயற்சையை மேற்கொள்ள வேண்டும். எனவே நியதித்ததுவத்தால் நீதியைம், காலத்துவத்தால் அருளையும் இறைவன் ஒரே நேரத்தில் செய்யப்படுத்தி உயிர்கள் தம்மைத் தாமே வினைகளிலிருந்து விடுவித்தலுக்கான ஆழ்றலை அளிக்கிறான். இறைவனின் இத்திருச்செயலை உயிர்கள் மேல் இறைவன் கொண்ட கருணையின் உச்சச் செயலாக நம்முன்னோர் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

விதியையும் வெல்வதற்கான வழி உறுதியான முயற்சியே

வள்ளுவம் விதியினை முயற்சியால் வெல்லலாம் என்னும் கருத்தினை ஆஸ்வினை உடைமை அதிகாரத்தில் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம்.

தெய்வத்தான் ஆகா தெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூவி தரும்

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கில் தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் என்பதை விளக்கிய பரிமேலமூகர், தெய்வத்தால் ஆகுமெனின் முயற்சிக்கு அதன் பலன் தானாகவே தெய்வத்தால் அருளாப்படும் என்பதையே, உம் விகுதியால் வள்ளுவர் உணர்த்தினார் என வாதிடுகின்றார். ஆனால் விதியின் பயணாக தெய்வத்தால் முயற்சிக்குரிய பலனைக் கொடுக்க இயலாது இருக்கின்ற போது, முயற்சி வீணாகாது தடுப்பதற்கு மேலும் மேலும் உறுதியிடன் முயற்சிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்கின்ற பொழுது புதிய முயற்சியின் பலனாக ஏற்படும் பயணால், முன்னைய தேக்க நிலை மாறுபட்டு முயற்சிக்கான கூவி கிடைக்கும் என்பது பரிமேலகரின் விளக்கமாக அமைகிறது: எல்லாம் தலைவிதியெனச் சோம்பலாக இருத்தலைத் தலீர்க்க வேண்டுமென மழியின்மை அதிகாரத்தில் கூறியதன் பின்னரே, அடுத்து ஆஸ்வினை உடைமை அதிகாரத்தில் வைது குறளாக இக்குறுணை வள்ளுவர் கூறுகின்றார். இக்குறுஞாக்கு முதற் குறளில்

பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறந் தான்வினை இன்மை பழி

என்பதினால் விதியின்மை காரணமாக ஒருவரது செயலுக்குப் பயன் இல்லாது போகுமானால் அது அவர்க்குப் பழியாகது, அறிய வேண்டியவையிறை அறிந்து அதற்கேற்ப வினை செய்யாமையே ஒருவர்க்குப் பழியாகும் என்கிறார் வள்ளுவர். நாம் வாழும் உலகம் எமது பழுவினை குறித்து எம்மைப் பழிக்காது, தற்பொழுது எதனைச் செய்யாது விடுகின்றோமோ அவற்றைக் குறித்தே பழிக்கும் என்பது பர்மேழகர் இதற்குத் தரும் விளக்கமாக அமைகிறது. மேலும் தெய்வத்தான் ஆகாதெனினும் என்னும் குறஞக்கு அடுத்த குறளாக ஆஸ்வினை உடமை அதிகாரத்தின் இறுதிக்குறளாக

**ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உலைவின்றித்
தாரா தனுந்து பவர்**

என்னும் குறளைத் தரும் வள்ளுவர், இதன் வழி உறுதியுடன் இடைவிடாத முயற்சியின் வழி, விதியினைக் கூடப் புறக்கணித்து மனிதனால் முன்னே முடியும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறார். இதன் அடிப்படையில்தான் ஆஸ்வினை உடமை அதிகாரத்தின் அடுத்த அதிகாரமாகிய இடுக்கண் அழியாமையின் முதற் குறளாக

**இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை
அடுத்தாரவ் த:தொப்பதில்**

எனப்பாடு எத்தகைய இடர்வரினும் தளரா உறுதியுடன் சோர்விலா முயற்சியால் அதனை வெல்கையில் ஏற்படும் புகழே ஒருவர்க்கு

**தொன்றின் புகழோடு தோன்றுக அ:திலர்
தொன்றுவின் தோன்றாமை நன்று**

என்று அவர் கூறிய அந்த மரணத்தை வெல்லும் புகழைக் கொடுக்கும் என்பதை உறுதி செய்கிறார். எனவே முயற்சியினால் தெய்வத்தின் துணையினைப் பெற்று அதன் வழி அர்த்தமுள்ள வாழ்வு வாழ்கையில், விதி என்பது புறக்கணிப்புக்குரிய பொருளாகி எத்தகைய இயல்பான தன்மையை நாம் கொண்டுள்ளோமோ அந்த இயல்பான நிலையிலேயே உயர்வான வாழ்வை வாழ்ந்து இல்லாம்புக்கையின் பயனான

**வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்கவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்**

என்ற உயர்வான இலக்கை அடையலாம் என்பது வள்ளுவத்தின் பிரகடனமாக அமைகிறது.

தீமையைச் செய்து விட்டுப் பின்னர் நன்மை செய்து அதனை மாற்றலாமா?

மேலும் இவ்விடத்தில் சிவப்பிரகாசத்தின் சிக்கலான செய்யுள் என்று கூறப்படும்

உற்றுதொழில் நினைவுத்தையின் இருவினையும் உளவாம்
ஒன்று ஒன்றால் அழியாது ஊன் ஒழியாது உன்னில்
மற்று அவற்றில் ஒரு வினைக்கு ஓர் வினையால்வீடு
வைதிகசைவம் பக்கும் மரபில் ஆற்றப்
பற்றியது கழியும்இது விலையால் ஏற்கும்
பான்மையுமாம் பண்ணாது பலிக்கும் முன்னம்
சொற்றாரு நூல்வழியில் வரில் மிகுதி சேரும்
சோராது அங்குஅது மேலைத்தொடர்ச்சி ஆழே.

என்னும் பாடல், நியதித்தத்தவத்தின் இயல்லை விளக்கும் மற்றொரு உதாரணமாகிறது.
“அறிந்து செய்தல் அறியாது செய்தல் என்னும் வினைக்கு வைதிக சமயங்கள் சொல்வது

போல் பரிகாரம் செய்தால் வினைப்பயன் நீங்கும் என்பது - புண்ணியத்தால் பாவத்தை ஒழிப்பது என்பது - விலைகொடுத்து நற்பயனை வாங்க முயல்வதற்கு ஒப்பாகும். ஆகமவிதிப்படி கழுவாய் செய்தாலும் வினையின் கொடுமை நீங்குமே ஒழிய, வினையின் பயன் வேற்றக் கழியும் என்பது உண்மையன்று. அச் செயலுக்குரிய வினைப்பயன் எஞ்சி நின்று அடுத்த பிறவிக்கும் தொடர்படையதாகும்". என்பது உமாபதி சிவனாரின் கருத்து.

எண்ணம் சொல் செயலின் தூய்மையே அறும்

இந்தப்பாடல் நியதி என்பது வினையால் வருவது என்பதினால் நினைவு, சொல், செயல் என்னும் மூன்றிலும் நாம் நிதனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. செயல்வேண்டியதைச் செய்வது நன்மை. அதே வேளை செய்ய வேண்டியனவற்றைச் செய்யாமல் விடுவது தீமை. இதனால்தான் அறும் என்பது எண்ணம், சொல், செயலின் தூய்மை என்ற கருத்தினை வளர்ந்துவர் முதல் சித்தாந்தவாதிகள் வரை வலியுறுத்தினர். இதனால்தான் இல்லறுமே நல்லமும் என்ற தத்துவம் மலர்ந்தது. அறுமே நியதித்தத்துவத்தின் நிர்ணயத்தின் அடித்தளமாகிறது. அதனாலே அறுவழி வாழ்வே அமைதி தரு பெருவாழ்வு என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இதனை வலியுறுத்துவே அறுத்தின் சின்னமான இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளும் திருமர்த்தமாக இறைசக்தியாம் சிவசக்தி திருவுருவம் காணப்படுகிறது.

கலைத்தத்துவத்தின் அவசியமும் வளர்ச்சியும்

இந்தக் காலமும் நியதியும் எதற்காக தனக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கூட அறியும் திறின்றி, ஆணவ மறைப்பில் கீட்பது ஆண்மா என்பது முன்னோர் கருத்து. மாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலை என்ற முன்றும் ஆண்மைக்கு அறிவு விளக்கம் அளிப்பதற்கான தத்துவங்களாகத் தனித்தனியாகத் தோன்றுகின்றன. உயிர்களின் தொழிற்பாட்டு முறையையில் கலையிலிருந்து வித்தையும் வித்தையிலிருந்து அராக்கமும் தோன்றும் என்பது சிவப்பிரகாசத்தில் உமாபதி சிவம் எமக்கு அளிக்கும் விளக்கம்.

கலைத்தலை குறிக்கும் ‘கலை’ ஆயகலைகள் 64 ஜூம் குறிக்கலாமா?

இதில் ‘கலை’ உயிரை பற்றியுள்ள ஆணவத்தைச் சுற்று கலைக்கிறது. அதன் வழியாகவே உயிர் அறியத்தொடங்குகிறது. இந்த அறிதலில் தெரிவு பெறுகையில் மெய்யுனர்வு பெற்று, இறைவனுடன் ஆண்மா தான் தலையாகப் பொருந்துவதற்கு ஏற்ற வகையில் தன் வழியை நடாத்த முற்படுகிறது. இதனால் ‘கலை’ என்பது கலைத்தல் என்ற அடிப்படையிலேயே பொருள் பெறுகிறது. இந்த அடிப்படையான சைவசித்தாந்த அறிவினை மறந்து, ‘கலை’ என்பது வினைச்சொல்லாக அமைக்கியில் தூரத்துதல் அல்லது கலைத்தல் என்னும் பொருளையும், பெயர்ச்சொல்லாக அமைக்கியில் ஆயகலைகள் 64ஜூம், குறிப்பதாக விளக்கம் அளிப்பது அறியாமையே. உண்மையில் ஆயகலைகள் 64 உம், மனத்தின் ஆணவத்தைக் கலைத்தலாலேயே, அவற்றுக்கு கலைத்தல் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

கலை வித்தையாகக்கியில் பேரவா ஆகும் அபாயம்

கலையில் வளர்ச்சியுறும் பொமது வித்தை தோன்றுகிறது. வித்தை அறிவை, செல்வத்தை, வீரத்தை தனித்தோ கூட்டாகவோ வளர்த்துச் செல்கையில் அது ‘அராகம்’ என்னும் விருப்பு நிலையை தரும். இது உள்ளதை, உண்மையை உள்ளத்தில் தேடும் உன்னத உணர்வாகக்கியில், மெய்யுனர்தலுக்கான வழியாகி, உயிருக்குச் ‘சிவோகபாவ’ நிலையை அடைய உதவும். மாறாக மேலும் செல்வம் சேர்க்க வேண்டும் புகழ்பெற வேண்டும் என்னும் பேராகசையை அராகம் வளர்க்கவும் கூடும். இதனால், உயிர்

திசைமாறிய பறவையாக, பற்றுக்களூன்றும் பாசங்களூன்றும் சிக்குண்டு தவிப்பிரவும் செய்யும். ஆடை அணிகைபில் அது உடலுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் அமையலாம். உடற்கவர்ச்சியைத் தூண்டி பாசங்கள் பற்றுக்கள் வளரவும் செய்யலாம். எனவே என்ன நோக்கில் ஆடை அணிகின்றோம் என்பதில் நாம் தெளிவாக இருப்பது போல கலைபின் நோக்கிலும் அது பதவிக்கு வழிமல்ல, புகழுக்கு ஏணிமல்ல, முத்திக்கு வழி என்பதில் நாம் தெளிவாக இருத்தல் அவசியம். கல்வி என்றாலே கல்லூதல், தோண்டுதல் என்று பொருள். எனவே கல்வி என்பது, மெய்யறிவைப் பெறுவதற்காக மனதைத் தோண்டும், அகலப்படுத்தும், பண்படுத்தும் கருவி என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளல் மிக அவசியம்.

பஞ்சகஞ்சகமும் பஞ்சகிலேசமும் பும்ஸ்துவ மலமும்

மேலும் உயிருக்கான ஜந்து மேலாடைகளாக பஞ்ச கஞ்சகங்களாக உள்ள நியதி, காலம், கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஜந்தும், ஆண்மா ஆணவப்பிடிப்பில் நின்று விடுபடவும் உதவலாம், மேலும் சிக்குண்ணவும் செய்யலாம். இந்த பஞ்சகஞ்சகக்தூடன், தான் செய்த வினையை நூகர்தலுக்குத் தகுதி பெற்றுவிட்ட ஆண்மாவே, புருடத்தூவும் கொண்ட ஆண்மா என்பாடுகிறது. இந்தப் புருடத்தூவ நிலையில் ஆண்மா அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, ஆசை, கோபம் என்னும் தன்னலத்தன்மையை வெளிப்படுத்துமானால், அவை ஆண்மாவுக்கு துன்பும் நிலையை ஏற்படுத்தும். இதனால் இந்த ஜந்து தன்னலத் தன்மைகளையும், ‘பஞ்சகிலேசம்’ (அச்சத்தை தருவவை ஜந்து) எனவும், இதனால் ஆண்மா பீடிக்கப்பட்டநிலையை, ‘பும்ஸ்துவ மலம்’ எனவும் நம்முன்னோர் தெளிவாக்கினர். இதனால், நாம் அளவுக்குமிரு உண்ணுதல் (அவிச்சை), அகங்காரம் (நான் என்னும் தன்னலம்), அவா (எனதாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்னும் மமகாரம்), ஆசை (கட்டற்ற மட்டற்ற இன்பத்தைச் செல்வத்தைத் தேடுதல்), கோபம் என்னும் தீயகுணங்களிலிருந்து விடுபட்ட நிலையிலேயே, புருடத்தூவதற்கான மானிடத்தன்மையுடன்) இருப்போம் என்பதை, நம்முன்னோர் மிக அழகாக எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

திருவருளின் அற்புதமே ஆன்ம தத்துவங்கள்

மேலும், மூள்ளால் மூள்ளை எடுப்பது போல, ஆண்மா மலங்களை அனுபவிப்பதற்கு துணை செய்யும் மாயையிலிருந்தே, ஆண்மாவின் மலங்களை நீக்குவதற்கான ஆற்றலை ஆண்மாவுக்கு வழங்கும் திருவருளின் அற்புதமே ஆன்மதத்துவங்கள்.

உயிருக்கும் பொருள்களுக்குமிடை நின்று அறிதலை விளைப்பது சிவசக்தி

இந்நிலையில் இறைவனின் கிரியாசக்தி சக்தித்தத்துவத்தைத் தொழிற்படுத்த, அது கலைத்தையும், நியதியையும் ஆண்மாவுக்குத் தோற்றுவித்து, கலை வழி அதுவரை கல்லூப் போல எதையும் அறியுமியலா நிலையில், ஆணவத்தில் உழைஞ் ஆண்மாவின் ஆணவத்தைச் சுற்றே கலைத்து, அறிதலுக்கான அறிவினை ஆண்மாவுக்குச் சீரிது விளங்கவைக்கும். இந்நிலையில் இறைவனின் நூனாசக்தி, சக்தவித்தை தத்துவத்தை உயிரில் செயற்படுத்த, அதனால் உயிருக்கு அறிவு விளக்கம் பெருகும். இவ்வாறு தூவாமாயையில் நின்று தோன்றிய சக்தவித்தையின் துணையைக் கொண்டு, உயிருக்கும் பொருள்களுக்கும் இடைநின்று, உயிரிகளுக்கு அறிதலை விளைவிப்பது சிவசக்தியே என்பது நம்முன்னோர் தெளிந்த முடிபாக உள்ளது.

முக்குணங்களும் அந்தகரணங்களும்

இந்நேரம் கலையிலிருந்து, சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணத்தன்மையின் கூட்டியல்பை உயிர் பெறுகிறது. இம்முக்குணங்களும் சமான வகையில் அமைந்த நிலை சித்தம் எனவும், இதில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும் பொழுது புத்தி என்னும் முனைவாக்கம் ஏற்படுகிறது என்பதும் விளக்கமாகிறது. இதனால் புத்தி அல்லது மதி என்று நாம் கருதும் எமது ஆஸ்திரல், ஒரு திசையில் எம் குணத்தை இழுத்துச் செல்லும் தன்மை வாய்ந்தது. இதனாலேயே புத்தியிலிருந்து அகங்காரம் தோன்றும் எனவும், இதுவே அகந்தைக்கு வித்தாகும் எனவும் சிவஞானசித்தியார் விளக்குகிறது. மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் இந்நன்கும் அந்தகரணங்கள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

அகங்காரத்தின் முன்று வகைகள்

புத்தி, முக்குணத்தில் ஒரு குணத்தை எழுமள் முனைவாக்கம் அடையச் செய்வதால் தோன்றும் அகங்காரமும், ‘தைசதம்’(அறிவு தரு ஞானேந்திரியங்கள் வழி செய்யப்படும் அகங்காரம்), ‘வைகாரி’ (தொழில் செய் கண்மேந்திரியங்கள் வழி வரும் அகங்காரம்) , ‘பூதாதி’ (தன்மாத்திரைகளை ஜம்புதங்களைத் தொடர்பு படுத்துவதின் வழி வரு அகங்காரம்) என்னும் முன்று வகையாக அமைகிறது.

மனத்தின் தோற்றமும் ஞானேந்திரியங்களும்

இதில் ஜயங்களை தோற்றுவித்து அறியாமையை நீக்கும் ஒளித்தன்மையுள்ள தைசத அகங்காரத்தினாலேயே, எம்மை இயக்கும் மனம் தோன்றுகிறது. மனம் தான் எதிர்படு பொருள் குறித்த ஜயங்களை தோற்றுவிப்பதால், அவற்றை தெளிய வைக்கும் ஞானத்தை எமக்களிக்கும் புலன்களாகிய செவி (சேராத்திரம் அல்லது சோத்திரம்), கண் (சட்டு), முக்கு (ஆக்கிராணம்), நாக்கு (சிங்குவை), தோல் (துவக்கு அல்லது தொக்கு) என்னும் ஜம்புலன்களும், தைசத அகங்காரத்தால் உருவாக்கப்படுகிறது. இதனாலேயே இவை ஞானேந்திரியங்கள் என்பதுகின்றன.

வைகாரி அங்காரத்திலிருந்து கண்மேந்திரியங்கள்

அவ்வாறே மனம் விருப்புக்களை உருவாக்க தேவைகளை தோற்றுவிக்கும். இவற்றை நாம் தொழிற்பாடு மூலமே அடைய வேண்டியிருப்பதினால், தொழிற்பாட்டுக்குத் தேவையான நமது உடலின் தொழிற் கருவிகளான, கண்மேந்திரியங்களான, வாக்கு (சொல்), கால் (பாதம்), கை (பாணி), ஏருவாய் (பாயுரு), கருவாய் (உபத்தம்) என்பன வைகாரி அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றும். இவற்றைப் பயன்படுத்தியே சொல்லுதல் (வசனம்), நடத்தல் (கமனம்), இடுதல் (தானம்), கழித்தல் (விசர்க்கம்), மகிழ்தல் (ஆனந்தம்), என்னும் செயல்கள் மூலம் வாழ்வைத் தொடர்கின்றோம்.

தன்மாத்திரைகளின் வழியாகவே ஜம்பொறிகளும் தூண்டப்படுகின்றன

நமது வாழ்வு, உயிரால் இயக்கப்படும் உடலின் வழியே, எம்மால் செயற்படுத்தப்படுகிறது. நமது உடலும் நாம் வாழும் உலகும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாக உள்ளது. இந்த பஞ்சபூதங்களைத் தோற்றுவிக்கும் நூண்ணியதான் தன்மாத்திரைகள், பூதாதி அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றுகிறது என்பது நம் முன்னேர்களின் எண்ணம். தன்மாத்திரைகளாகிய, ஒசை (சப்தம்), உருவம் (ரூபம்), நாஸ்ரம் (கந்தம்), சுவை (ரசம்), ஊறு (பரிசம்) என்பவற்றாலேயே, நமது ஜம்பொறிகளும் தூண்டப்பட்டு

கட்டறிவையும், பட்டறிவையும் பெற்று பகுத்தறிவால் மெப்பறிவைத் தேடுவதற்கான உந்துதலை அடைகின்றோம்.

ஜம்புதங்களின் தோற்றமும் புரியட்டக உடலும்

இந்த தன்மாத்திரைகளில் நின்றே, வான் (ஆகாயம்), வளி (வாயு), அனல் (தேயு), புனல் (அப்பு), மண் (பிருத்தி) ஆகிய ஜம்புதங்களும் தோன்றி, எமது வாழ்வு தொடர்வதற்கான தளத்தை, வளத்தை, பலத்தை அளிக்கின்றன. எனவேதான் எமக்கு தூண்டலை, விருப்பை, விழைவைத் தருகின்ற தன்மாத்திரைகள் ஜந்துதனும் மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்பவற்றையும் சேர்த்து, ‘புரியட்டக உடல்’, என எம் உடலை முன்னோர் அழைத்தனர்.

செருக்கு ஆணவும் அதிகாரம் மனிதரில் காணப்படுவதன் காரணம்

இதுவரை நாம் எவ்வாறு எமது குணங்கள், தன்மைகள், செயல்கள் தோன்றுகின்றன எனப் பார்த்தோம். இவைகள் எல்லாமே அகங்காரத்திலிருந்து தோன்றுவதால், எம்மால் ஒரு எல்லைக்கு மேல் எமது அகங்காரத்தை அடக்க இயலாத நிலை உண்டு. இதனால்தான் செல்வம் சேர்க்கையில் செருக்கும், அறிவு பெருகுக்கையில் ஆணவுமும், வீரம் சிறக்கையில் அதிகாரமும் உள்ளவர்களாக மனிதர் திகழ்கின்றார்கள்.

பாசவலைக்குள் சிக்குண்ணாது தவிர்ப்பதற்கு ஒரேவழி

இதனால் ஆண்மா செய்திட்ட தவத்தால், திருவருள் குருவருளாகத் தோன்றினும் கூட அதில் நிலைத்து நிற்காது, தனது உளாடல் தாண்டுதல்களால், மீளவும் பாசவலைக்குள் ஆண்மா சிக்குண்டு தவிக்கும். கூட்டுவிவால் முற்றிவை அறிய இயலாத இந்திலையை மாற்றியமைப்பதற்கு ஒரே வழி, நான் பாசம் வைத்திட வேண்டியது ‘சிவத்தில்’ என்பதைச் சிந்தையில் மீளவும் பதித்து, அவனைத் துதித்தல் வழி பக்ஞான ஆற்றலைப் பெறுதலே என்பது நம்முன்னோர் கருத்து.

மதியின் பெருவலி மானுடர் வாழ்க்கை

“விதியின் பெருவலி வேலை குழ்வையும், துதியின் பெருவலி தொல்வான் உலகம், மதியின் பெருவலி மானுடர் வாழ்க்கை, நிதியின் பெருவலி நீாவலி தானே” என்னும் திருமந்திரத்தில் இக்கடல் குழ் உலகில் நமது வாழ்வமைதல் விதியின் பெருவலைப் பொறுத்து அதே வேலை நமக்கு வாழ்வதற்கான ஆற்றலைத் தரும் பக்ஞான அறிவு, நமது துதியின் வலிமையினால் அமைவது. ஏனெனில் நமது புத்தியின் வலிமையிலேயே எமது மானிடவாழ்க்கை அமைந்துள்ளது என்கிற எண்ணங்கள் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன. முக்குண சமநிலைக்கு திருவருள் தேவை

மேலும் ஊற்று நீர், ஆற்றுநீர், கடல்நீர் என்னும் முந்தீவள வலிமையிலேயே, எமது வாழ்வின் செல்வத்தின் வலிமையுள்ளது. ஊற்று வளம் இல்லாதவிடத்து, வீடு நிலைக்காது. ஆற்றுவளம் இல்லையேல், ஊர் நிலைக்காது. கடல்வளம் இல்லையேல், நாடு நிலைக்காது என்பது நம்முன்னோர் அனுபவ உரை. இந்த செல்வ நூகாவு மூலமான செருக்கு, அறிவுவழி மூலமான அகங்காரம் என்னும் இரண்டுமே புத்தி அகங்காரத்தின் வழி தோன்றியவை. எனவே ‘சித்தம்’, என்று சொல்லப்படுகிற அந்தகரண நிலையில் இராசச, சாத்வீக, தாமத குணங்கள் சமநிலை அடைவதற்கு, நமது இயல்பான ஆணவத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கும், ‘திருவருள்’ தேவை என்பது தெளிவாகப்படுகிறது. இதனால் இறைவனைத் துதிப்பதனால் விதியின் வலிமையத்

தாங்கலும், மதியின் வலிமையினால் வாழ்வைச் சிறப்பறவைத்தலும், நீரவளத்தின் வலிமையினால் நாட்டின் நிதிவலிமையைப் பெறுதலும் நிகழ்கிறது என்கிறது திருமந்திரம். இதனையே திருவெம்பாவையின் 2வது பாடலும் வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

கரங் குவித்தும் சிரங் குவித்தும் வழிபடுவதன் நோக்குகள்

“ கரங்குவிவார் உள் மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் வெல்க”

என்பது, திருவாசகத்தின் முதற்பாடலாகிய சிவபுராணத்தில் 9வது 10வது அடிகளாக அமையும் வரிகள். இதன் வழி முதலில் சுசனை நோக்கிக் கரங்குவித்தவர் உள்ளத்திலே, ‘ஊனாய் உயிராய் உனர்வாயத் தேனாயத் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாயத் தீத்திப்பவன்’ இறைவன் என்பதைக் கூறி, அவன் திருப்பாதங்கள், அடியவர் வினைதீத்து மனங்களை வெல்க என வரம் வேண்டுக்கிறார். அடுத்து சிரத்திலே கைகுவித்து நிற்பவர்கள் ஆட்கொள்ளல் வேண்டி நிற்பவர்கள். அவர்களைத் தம் பக்தியில் நிலைபெறவைத்து, வழிபாட்டில் சிறப்பறவைத்து, ‘சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி’ ஆட்கொள்ளும் மலபிரபாஸனம் என்றும் வெற்றியைச் சிவனாருளால் அவர்கள் பெற்றிட வேண்டுமென்பதையே. ‘சீரமையைச் செய்யும் சீரோன் வெல்க’ என்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக்கலே திருவாசகத்தின் நோக்கு

இந்தச் ‘சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாதல் அருளால் வேண்டும்’ என்பதே திருவாசகத்தின் மொத்தப் பாடல்களிலும் கணப்படும் கருத்துக்களதும் தொகுப்பாக உள்ளது. இதனையே

“முத்திநெறி அறியாத
மூர்க்கரொடும் முயல்வோனைப்
பக்திநெறி அறிவித்துப்
பழவினைகள் பாறும் வேண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச்
சிவம் ஆக்கி என ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளிய அறு
அர் பெறுவார் அங்கோவே”

எனத் தனது இறுதித் தொகுப்பான, அங்கோப்பதிகத்தில், மாணிக்கவாசகர் தெளிவாகக் கூறித் திருவாசகத்தின் தன்மை, சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கல் என்கிறார்.

இந்த சித்தமலம் அறுவிக்கப் பெற்றவர், தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் எனத், தம் அனுபவத்தை, அறிவை, ஆற்றலை மற்றவருடன் பகிர்ந்து, அவர்களும் சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக, உழைத்தல் வேண்டும் என்பதே திருவெம்பாவையில் வரும் முதல் 8 பாடல்களிலும் மாணிக்கவாசகர் வலியுறுத்துகின்றார். விழிப்பற்ற சிறுமியரும், கன்னிமை கழியாக கன்னியரும் கூடிப்பாடி, விழிப்படைய விரும்பியும் இயலாது கிடக்கும் மற்றையவர்களை, விழிப்பற்று எழ எடுக்கும் முயற்சிகளின் கோர்வையாக வளர்ந்து செல்கிறது முதல் 8 பாடல்களும்.

அவன் அருளாலே அவன் தாள் பணிதல்

இங்கு ஒரு முக்கிய விடயம் என்னவென்றால், சிவனாடி சேரத் சிந்திக்கும் ஆன்மா, பக்தியுறவுத்தில் உள்ள தடைகளை நீக்கத்தான், மற்ற விழிப்பற்றவர்களாலும் வழிகாட்டும் நூல்களாலும் ஆகமங்களாலும் வேதத்தாலும் முடியுமே தவிர, அவனருள் இன்றி அவனருள் பெற இயலாது என்பதும் உணரப்பட வேண்டிய ஒன்றாக உள்ளது. இதனையே போற்றித் திருவகவலில் “ தெயவும் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி முனிவு இலாதது ஓர் பொருள் அது கருதலும் “ எனத் தெய்வும் என்கிற குற்றமற்ற அந்தப் பரம்பொருள் குறித்த எண்ணம் உள்ளத்தில் எழுந்தனேரத்திலும் கூட, “ ஆயு கோடி மாயா சக்திகள் - வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின் ஆத்தம் ஆனார் அப்பொருள் கூடி நாத்திகம் பேசி நாத்தமும்பு ஏறினர்.”, என மாணிக்கவாசகர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இங்கே ‘ஆத்தம்’ என்ற சொல்லுக்கு, ‘நம்புதற்குரிய பிற்ற’ எனப்பொருள். ஆகவே நமது நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக இருப்பினும், அவர்கள் நாத்திகம் பேசும் பொழுது, அதில் உள்ள வெற்றுத்தன்மையை, நாம் உணர்ந்து, ‘கடவுள்’ என்ற எம் எண்ணக்கருவில் நாம் என்றும் உறுதியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதே, நம்முன்னோர் அனுபவமொழி. இனித் திருவெம்பாவையில், தோழியர் மொழியாய் வரும் ‘விழிப்புணர்த்தல்’ வழிகளை எடுத்து நோக்குவோம்.

எழுந்து வந்து எதிர் கொள்பவனே இன்று இன்னமும் எழாததேனோ?

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 03

“முத்து அன்ன வெள்நாக்கயாய் முன்வந்து எதிர் எழுந்து என் அத்தன் அனந்தன் அமுதன் என்று அன்றித் தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்து உன் கடைதிறவாய் பத்து உலையீர் சுசன் பழ அடியீர் பாங்கு உடையீர் பத்து அடியோம் புன்னம் தீர்த்து ஆடுகொண்டால் பொல்லாதோ ஏத்தோ நின் அன்புடனம் எல்லாம் அறியோமோ சித்தம் அழக்கியார் பாட ரோ நம் சிவனை இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!”

பொழிப்புரை: “முத்துப் போன்று ஒளிவீசும் புன்னகை உடைய, பெண்ணே (நாங்கள் உள்ளவுட்டுக்கு பாடி வந்து துயில் எழுப்புவதற்கு முன்னாரே), நீ தானாகவே விரும்பி எழுந்து எங்கள் எதிரே வந்து, (காத்தலில்) தந்தையவன் (அள்ளி அருள் வழங்கலால்), ஆனந்தமயமாக்குபவன், (அவன் சாவாவாழ்வு தரும்) அமுதனவன் என்று, (அவனில் தோய்ந்து) காது குளிர்ப் பேசுவனோ (இன்று உனக்கு என்ன நடந்தது) வந்து உன் கதைவத் தீர்” என்று துயில் எழுப்ப வந்த தோழியர் அழக்கின்றனர். (தோழியர் குரல் கேட்டுத் துடித்தெழுதைய அடியார்களையும் திகப்பழும் காலம் முதல் (தோத்திரத்தில்) பழுத்த அனுபவமுள்ள பழுஅடியார்களையும் சிறப்புற கொண்ட இறைவனே புதிய அடியவளான என் இக்குற்றம் பொறுத்து எம்மையும் ஆட்கொள்ளலாதோ? என எங்கி இசைபாடுகின்றாள். இதனைக் கேட்ட துயில் எழுப்ப வந்த தோழியர் “ உன்னுடைய அன்புடனையின் பெருமைதான் எத்தகையது என எமக்குத் தெரியாதா? சித்தத்திலே அழகு கொண்டவரே நம் சிவனைப் பாடுகள்” என இசைமழு தொடர்ந்திட அழைக்கின்றனர். (அதே நேரத்தில் பாட வந்த) எமக்கும் இத்தனையும் (போன்ற பாவனையும் பக்தி உள்ளமும்) வேண்டும் என ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையரே ” என ஒருவருக்கொருவர் வேண்டியும் நிற்கின்ற காட்சியாக அமைகிறது திருவெம்பாவையின் 3வது பாடல்.

3வது பாடலுக்கான விளக்கவுரை: இப்பாடலில் கற்பப்பட்ட பத்து இலக்கணங்களாக: 01. திருநீறு உருத்திராட்சம் தரித்தல் 02. குருவழிபாடு 03. பக்தியுண் பாடல்களாய் பாராணயம் செய்தல் 04. மந்திரம் 05. புகழ்ந்து பாடல் 06. புண்ணியீசு செயல்கள் செய்தல் 07. சிவனைக் குறித்த செய்திகளைக் கேட்டல் 08. சிவாலய பரிபாலனம் 09. சிவனடியார்க்கு அமுது அளித்தல் 10. அடியார்க்கு அடியானை வாழ்தல், என்பன உள்ளன.

எண்ணிச் சொல்லவா சொல்கின்றாய் நீயே எழுந்து எண்ணிக்கொள்

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 04

“ஓன் நித்திலம் நகையாய் இன்னமும் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக்கிளி மொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொடு உள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்று அவுமே காலத்தைப் போக்காதே
வின்னலுக்கு ஒருமருந்தை வேதம் விழுப்பொருளைக்
கண்ணலுக்கு இனியானைப் படிக்கசீந்து உள்ளம்
உள்ளநக்கு நின்று உருகயாய் மாட்டோம் நீயே வந்து
எண்ணிக் குறையில் துயில் ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை: “நித்திலம் போல் ஓனியிடிம் அழகுச் சிரிப்புடையவளே! இன்னமும் விடியவில்லையா?” எனத் தாங்கிக் கிடக்கும் பெண்ணைக் கண்டு தோழியர் கேள்வி தொடுத்தனர். அவளோ “வண்ணக்கிளி போல் பேசுகின்றவர்கள் எல்லோரும் வந்துள்ளரா? என அரைத் தாக்கத்தில் கேட்டு, அவர்கள் கேள்வியின் திசையைத் திருப்பி, ஒருவரை ஒருவர் எண்ணுவதிலும் தேவூதிலும் காலத்தைச் செலவிட வைத்து, மேலும் கொஞ்ச ஞேரும் தொடர்ந்து கண்வளர முயற்சிக்கின்றார். இதனைப் பொறுத்காத தோழியர் “நாம் எண்ணிக் சொல்லும் வரை நீ கண்துயின்று வீணாகக் காலத்தைப் போக்காதே. நாம் விண்ணவர்க்கு அருமருந்தானவைகளை வேதங்களின் சிறப்புப் பொருளாகத் திகழ்வனை கண்ணலுக்கு இனியானாய் உருவத்திருமேனி கொண்டவனை பாடிப்பாடி உள்ளத்தின் தளைகள் நெக்குவிட்டற உருகிக்கொண்டிருத்தலை விடுத்து எண்ணிச் சொல்ல எம்மால் இயலாது. நீயே வந்து எண்ணிக்கொள். வழமையாக வருபவரை விடக் குறைவதாக கண்டால் உள்ளனப்போல் இன்னொருத்தியும் உன் வழி உள்ளாள் என்று ஆறுதலடைந்து மீளவும் தூங்கப்போ. இவளின் இந்த நிலையை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையுடே” என தோழியர் தம்முள் பேசிக்கொள்வதாக அமைகிறது, திருவெம்பாவையின் 4ம் பாடல்

4வது பாடலுக்கான விளக்கவுரை : திருப்பாவையில், ஆண்டாள் கோகுலத்தில் கோதையர் உடன் இந்தப்பாடலுக்கான வடிவத்தை வார்க்க, மாணிக்கவாசகர் அதனைத் திருவாசகத்தில் மீளவும் கையாள்கின்றார் என்றால் மிகையாகாது.

அருட்கோலமும் சீலமும் பாடியும் துயில் எழும்பாயோ?

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 5

மால் அறியா நான்முகனும் காணா மலையினை நாம்
போல் அறிவோம் என்று உள்ள பொக்கங்களோ பேசும்
பால் ஊறு தென்வாயப் படிநீ கடைதிறவாய்

ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவு அரியான்
கோலமும் நம்மை ஆட்கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே என்று
ஒலம் இடினும் உணராய் உணராய் கான்
ஏலம்குழலி பரிசு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்

பொழிப்புரை : “திருமாலும் நான்முகனும் கான முடியாத நீள் ஒளியாய் நின்று பின்னர் அவர்கள் தோத்திரத்திற்கு இரங்கி அப் பேரொழிப் பிளம்பு திருவண்ணாமலையாக விழிப்புலனாகி நிற்கும் தன்மையை நாம் அநிலோம் என உள்ளத்தால் உணராது பச்சைப் பொய்யுரையை (பொகங்கள்) கேட்பவர்க்கு பால் ஊறும் வாயால் தேனாக இனிக்கப் பேசும் வாயினை உடைய வஞ்சகியே (படிரீ) உன் வாயில் கதவினை திறவாய்” எனத் துபின்று கிடப்பவளை இடித்துரைத்து துயில் எழுப்புகின்றார்கள். அவ்வாறு துபில் எழுப்பும் தோழியர் தொடர்ந்து உறங்குபவளின் உள்ளத்து கடினத்தைக் கரைக்கக் கூடிய வகையில் “உலகத்துவராலும் விண்ணவர்களாலும் மற்றும் எந்த அறிவினாலும் அறிவுதற்கு அரியவரான சிவனின் கோலத்தையும் எங்களை அவர் ஆட்கொண்டருளி மலங்களை அகற்றும் (கோதாட்டும்) உயர்தன்மையையும் பாடி சிவனே என்று சுப்தமிட்டாலும் உணராது (தூக்கத்தை) விட்டு எழுகின்றாய் இல்லையோ. இதுவா இவளின் மணம்கமழ் மலர்ச்சாந்து பூசிய குந்தலை உடைய இவளின் குணம் என ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே!” எனப் பாடுகின்றார்கள்.

நேற்றுக் கூறியதென்ன? இன்று உறங்கிக் கிடப்பதென்ன?

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 06

“மானே நீ நென்னலை நாளை வந்து உங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றாலும் நாணாமே
போன திசை பகராய் இன்னமும் புலந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே அறிவு அரியான்
தானே வந்துமைத் தலைவரித்து ஆட்கொண்டருஞம்
வான்வார்கழல்பாடி வந்தோர்க்கு உன் வாய் திறவாய்
நானே உருகாய் உனக்கே உறும் எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தம் கோணைப்பாடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.”

பொழிப்புரை: மான்விழி மருட்சி உன்விழியில் கொண்டவளே! நேற்று, நாளை உங்களை நானே வந்து எழுப்பவேன் என்று கூறிவிட்டு, (இன்று சொன்ன சொல் தவறி விட்டோமே என்று) வெட்கம் இன்றி நீ தூங்கிக்கிடப்பது, எத்திசையில் நின்று அதனை நான் சொன்னேன் என நீ கேட்பது போல் உள்ளது. (ஒருவேளை) இன்னமும் உனக்கு விடியவில்லையோ? வானமும் பூசியும் பிறவும் (வாய்பவர் தம் சுட்டறிவால்) அறிய முடியாதவன் தானாகவே வந்து எமக்கு அருள்செய்து ஆட்கொண்டான். அவளின் வீர்க்கழல் அணிந்த திருவடிகளைப் பாடி வந்து நிற்கும் எழுமுன் சேர்ந்து பாடுவதற்காகவாவது உன் வாய் திறவாய். ஊனை உருக்கும் அவன் அன்பில் நீ உருகாது இருப்பதென்ன? உனக்காகவும் எமக்காகவும் உலகத்தோர்க்காகவும் இறைவனைப்பாட வந்திருக்கும் எம்மோடு நீயும் எழுந்து பாட வேண்டுமென்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே!

அ�ுவா இதுவா எது உன் குணம்?

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 07

“அன்னே இவையும் சிலவோ பல அமர்ர
உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இரும்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றோயாய் திறப்பாய்
தென்னா என்னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகு ஓபாய்
என்னானை என் அரையன் இன்அழுது என்று எல்லோரும்
சொன்னோம் கேள் வெவ்வேறாய் இன்னாம் துயிலுதியோ
வன்நெஞ்சம் பேறதயர்போல் வான் கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!”

(துயில் எழுப்ப வந்த தோழியர் தூங்கிக்கிடப்பவளைக் கண்டு கோபமுற்று) “ தாயே! இவையும் உந்தன் இழி குணங்களில் சிலவோ” என பழித்துரைக்கின்றனர். (தொடர்ந்து) பல்வேறு திறன்வாயந்த வானவர்களால் கூட அறிய முடியாதவனாகிய மூலப்பரம்பொருளாக இருக்கும் பெருமூலாக சுகனின் சின்னமாகிய சங்காலி கேட்டதும் சிவசிவ என்று கூறி வாயைத் திறப்பதல்லவா உன் வழக்கம். தென்னாடு உடையவனே என்று சொன்னமாத்திரத்தேயே அனலிடை மெழுகாய் உள்ளம் உருகிடல்லவா உன் பழக்கம்.” (என்று அப்பெண்ணின் இயல்புநிலை சிவோக பாவனை நிலை என்பதை உணர்த்துகின்றனர். இத்தகைய உயர்ந்த குணங்களை உடைய நீ இன்று மட்டும்) “எங்கள் துணைவன் அரசன் இனியசமுதன் என்று எல்லாம் நாம் பாடுவதைக் கேட்டும் இன்னமும் துயிலுவதென்ன? (மனத்திலே நான் என்னும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும் கொண்டு ஆணவத்தனமையினால் கேட்டல் சிந்தித்தல் ஆராய்தல் தெளிதல் அற்று கல்லாகக் கிடக்கும்) “கடின மனதுப் பேறதயர் போல (நீயும் உணர்ந்தறி நிலையின்றி) சும்மா கிடக்கின்றாயா? இது என்ன தன்மையென ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையாரே!

**சங்கார காலத்தில் முதலாய்
நிற்பவனைப் பாடு!**

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 08

“கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண்சங்கு எங்கும்
கேழ் இல் பரஞ்சோதி கேழ் இல் பரங்கரணை
கேழ் இல் விழுப்பொருள்கள் பாடுணோம் கேட்டிலைபோ
வாழி சது என்ன உறக்கமோ வாய் திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைய ஆம் ஆழும் இவ்வாழோ
ஊழி முதல்வனாய் நினை ஒருவனை
ஏழூப்பங்காளனையே பாடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!”

பொழிப்புரை : “கேவால் கூவிட பறைவைக (குருகு) குரால் ஓலிகள் காற்றில் எங்கும் பரவுகின்றன. ஏழுவகைக் குரல்களும் (கருல் துத்தம் கைக்கிளை உடை இளி விளரி தாராம்) (இயற்கையிலிருந்து) எழுகின்றன. (இவற்றுடன் சேர்த்து) சிவசின்னமாம் சங்கொலி (மனிதரால்) எங்கும் எழுப்பப்படுகிறது. (இந்நேரம்) நாழும் குற்றமற்ற (கேழ் இல்) பரஞ்சோதியையும், அவன் எல்லையற்ற பெரும் இருக்கத்தினையும், ஒப்புற்று உயர்நிலையினையும், விளக்கிப் பாடுவது உணக்கு கேட்கவில்லையா? (கண்ணைச் சுற்றே திறந்து தொடர்ந்தும்) தூக்கத்தைப் போற்றியது போதும். இறைவனைப் பாட வாய் திறவாய். அருட்கடலாம் சிவஞகு, நீ பிரதி அங்பு செய்யும் திறன் இதுதானோ? சங்கார்காலத்தில் அனைத்தும் ஒடுங்குபவனாய், அனைத்துக்கும் முதல்வனாய் நிற்கும் ஒருவனை, ஏழுகுளின் உள்ளத்து உடைமைப் பொருளை, ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையரே!

வெது பாடலுக்கான விளக்கவுரை : இப்பாடல், அனுதினமும் அதிகாலைப் பொழுதில் அக்காலத்தில் இடம்பெற்ற இயற்கையின் தோற்றுப்பாட்டைக் கூறி, இயற்கையே ஒவ்வொருநாளும் புதுப்பொலிவுடன் எதிர்காலத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாராகும் இயல்புடைதாக இருக்கையில், மனிதமுன் மட்டும் சோர்ந்து, எங்கித் தூங்கிக்கிடப்பதா என்கிற எண்ணத்தை எழுப்புகிறது. இங்கு கூறப்பட்ட ஏழில் இசை கூட இயற்கையின் அற்புதமே. சங்கின் தொனி குரல், ஆண்மீனின் பிளிரு துத்தம், குதிரையின் கணப்பு கைக்கிளை, மானின் குரல் உடை, மயிலின் குரல் இளி, கடவின்னுசை விளரி, காடையின் குரல் தாரம். இவ்வாழாக இயற்கையிலிருந்து எழுந்தவையே ஏழு இசையும். மேலும் இப்பாடலில் இடம்பெறும் ஏழைப்பங்காளன் என்ற சொல்லாட்சிக்கு ஏழை என்பது பெண்ணையும் குறிப்பதனால் உணவையின் பங்காளன் என்ற பொருளும் பேசப்படுகிறது. ஆயினும் ஏழை என்ற சொல்லுக்கு எளிமைத்தனமான எங்கிற பொருளே ஏற்படுத்தாகிறது. ஏனெனில் சுட்டறிவுக்குள் அடங்காப் பேரறிவாம் இறைவன், தன் கருணையால், எளிமைத்தனமையால், ஆஸ்மாக்கள் உறவாகி, இருவினையொப்பும் மலபரிபாகும் ஏற்படச் செய்கின்றான்.

பாவை நாட்டலும் வரம் வேண்டலும்

இதுவரை சிறுமியரைக் கன்னியை நீராட அழைத்த சக தோழியர்கள், நீராடல் துறையடைந்து, அங்கு தாம் மண்ணில் பாவைகள் செய்து, அவற்றை நட்டதன் பின்னர், அப்பாலைகளை இறைவனுக்குப் பரிசுகிறது, என்ன வரம் வேண்டப்போகின்றார்கள் என்ற தம் உள்ளத்து ஆசைகளைப் பாடலோசையாக்கும் பாலாக அமைகிறது சிவது திருவெம்பாவைப்பாடல்

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 09

“முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளோ
பின்னைப் புதுமைக்கும் இர்த்தம் அப்பெற்றியிலே
உன்னைப்பிராணாகப் பெற்று உன் சீர் அழியோம்
உன் அழியார்தான் பணிவோம் ஆங்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம்
அமன்னவரே எம் கணவர் ஆவர் அவர் உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம் ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.”

பொழிப்புரை : ஆதியானவனே, பழமைகளுக்கெல்லாம் பழமையானவனே, பின்னை மிகுதியாக நிற்க கூடியதெற்கெல்லாம் மிகுதியாக நிற்கும் தன்மையானவனே, (அதாவது

எல்லாவற்றுக்கும் அந்தமே) உன்னைத் தலைவனாகப் பெற்ற உனது சிறப்புமிகு அடியார் நாம் உன் அடியாவர்களின் பாதங்களையே போற்றுவோம். அவர்களுக்கே உரிமையுள்ளவர்களைக் கிருப்போம். அத்தகைய இயல்புடையவேறு எமக்குக் கணவராகவும் வேண்டும். அவர் விரும்பிச் சொன்ன சொற்களையே நாம் தலைமேற்கொண்டு செயற்படுவோம். இத்தகைய வாழ்வினை எமக்கு, எமது அரசனாகிய நீ தந்தருங்களாய் ஆயின், எந்தக் குறையும் இன்றியிருப்பிடோம் என ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையாரே!

9 வது பாடவுக்கான விளக்கவுரை: கன்னியர் உள்ளத்து என்னத்துக் கவிமொழி, கேட்டவர் நெஞ்சத்தில், பாவையர் மனத்து உறுதி விளக்கும் பாடலாக மாறுகிறது. இந்த உள்ளத்து உறுதிதான், சித்தத்தில் உள்ள மலம் அறுக்கும் திருவருச்சக்தியாகப் பரிணாமமடைகிறது. எனவே உள்ளத்தில் உறுதியின்றி, தோற்றுத்தில் சிவவேடம் தரிக்காது, சித்தமெல்லாம் சிவமயமாய் சிவனடியார் திகழ்தல் வேண்டும் என்பதே மாணிக்கவாசகின் எதிர்பார்ப்பு. ‘திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை’, எந்த திருத்தெள்ளேன்ததைத் தொடங்குகின்ற பொழுதும், மாணிக்கவாசகப் பெருான், கீழ்மையான பன்றியிருவினை எடுத்து, திருமால் சிவன் சேவடி தேடச் சென்றாலும், சிந்தமயிலே அகந்தை அகலாக் காரணத்தால், சிவனடி காணவில்லை என்பாடி, சிவவேடம் உருவில் அல்ல மனதில் வேண்டும் என்பதை வலியுத்துவதை அங்கும் காணலாம். இங்கும் ஊர் பார்க்கச் சிவம் பாடி வந்தவர்கள் தம் உள்ளத்து என்னமும் தொண்டர்க்கு தொண்டராக வாழ்தலே என்பதை உறுதி செய்கின்றனர்.

பாவை நட்ட பூவையர் ஊர் கேட்டல்

நீர்த்துறை மருங்கில், மண்ணால் பாவைகள் நட்ட பூவையர் உள்ளத்து ஆசைகளை உறுதியுரை செய்த பின்னர், அந்தப் பாவைகளாப் பரிசுவித்து யார்டம் தாம் வரம் வேண்டுகின்றனரோ, அந்தப் பரமின் ஊரும் பேரும் என்னவென அங்கு இருந்த கோயில் பெண்களிடம் கேட்டு அவனில் கரைகின்றனர்.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 10

“பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொல்கழிவு பாதமலர்
போதுஆழ் புனை முழுயும் எல்லாம் பொருள் முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்று அல்லன்
வேதம் முதல் வின்னேணாரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஒத் தெவா ஒருதோழன் தொண்டர் உள்ள
கோது இல் குலத்து அரண்தன் கோயில் பின்னாப் பிள்ளைகாள்
ஏது அவன் ஊர் ஏது அவன் பேர் ஆர் உற்றார் ஆர் அயலார்
ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.”

பொழிப்புரை :

“பாதாளங்கள் ஏழினும் கீழ் சென்றாலும் காண இயலாப்பாதமலர் அவன் திருவடிகள் மலர்க்குடு ஒளி முடியோ எல்லா பொருட்களினதும் முடிவாக அளந்திட முடியா உய்வாகத் திகழ்கிறது. தோற்றுமோ பெண்டாதி ஆண்பாதி கொண்ட சமத்துவ வடிவு ஒருமையானவன் ஆயினும் ஒன்றாக அல்லது ஒன்றாயும் உடனாயும் உயிராயும் நிறைந்து இயக்குபவன். வேதங்களாலும், வானுலகத்தவராலும், பூவுலகத்தவராலும், துதிக்கப்பட்டாலும், போற்றப்பட்டாலும், அளவிலா அவனை, அவர்கள் கண்டிட முடியாதுள்ளது. அவனோ தம் அடியார் உள்ளத்து உள்ளான். இத்தகைய இறைவனை

எந்த ஊரவன்? என்ன பெயருடையான்? அவனின் உற்றவர் யார்? அயலவர் யார்? என்று கேட்டு, மாண்போல் மருட்சிப் பாரவையை மட்டும் அவன் மேல் வீசி, அவன் திருக்கோயிலையே வலம் வரும் பெண்பிள்ளைகளாகிய நாம் எப்படிப்பாடுவது? என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையாரே!

10ம் பாட்டுக்கு விளக்கவுரை : ‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெரும்சோதியை’ எப்படி உறவும் வடிவும் கொடுத்து கட்டுலன் ஆக்குவது என்பது மானிட மனதின் மாற்ற ஏக்கம். இதனாலேயே அவனை உறவுக்கும் உரிமைக்கும் உரியவனாக்கி, உள்ளத்து அன்பினை அவன் மேல் பொழிய வைக்கும் வழியாகப் பக்தி இலக்கியத்தைக், காரைக்கால் அம்மையார் தொடக்க அப்பரும், சம்பந்தரும், சுந்தரரும் இன்டமிழால், ஏழிசையால், மக்கள் மயப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்தனர்.

“அப்பன் நீ அம்மை நீ ஜயங்கும் நீ
அன்பினை மாற்றும் மாயியும் நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும் நீ
ஒரு குலமும் சுற்றமும் ஒருரும் நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவும் தோற்றுவாய் நீ
துணையாய் என் நெஞ்சும் துறுப்பிப்பாய் நீ
இப்பொன்றே இம்மணி நீ இமுழுத்து நீ
இறைவன் நீ ஏறுார்ந்த செல்வன் நீ”

என அப்பர், உறவுகள் அத்தனையுமாய், உரிமைகள் அனைத்துமாய், இறைவன் உருவும் வடிவும் காட்டி. வாழ்வின் ஆதாரமாய், ஆதரவாய் ஆண்டவனை மாந்தினார். இந்த உறவுக்கள் மக்கள் மனதில் தெளிவாகக்கப் புராணங்கள், ஆகமங்கள் வழிவந்த கதைகள், தத்துவங்கள் காரைக்கால் அம்மையாருக்கும் தேவா முதலிகர் மூவர்க்கும் உடலினக்கமையே இந்தியப் பண்பாட்டின் பலம் எனலாம். தோத்திரத்தில் பிறந்த இறைவனின் உறவு முறையைகளைச் சாத்திரத்தில் தெளிவாக்கும் பணியைத் திருமூலர் திருமந்திரத்தில் திறம்படச் செய்தார். அருவநிலையில் முற்றறிவானது சிவம். அதன் செயலாற்றவானது சக்தி. இத் தத்துவத்தால் சிவம் சக்திக்குத் தந்தையாகிறான். ஆனால் அருவுவ நிலையில் சதாசிவம் சக்தியின் செயலாற்றுவின் வழி தோன்றுவினால் சக்தி சிவத்திற்குத் தாயாகின்றாள். உருவநிலையில் மகேஸ்வரன் மகேஸ்வரியாக கணவனும் மனைவியுமாய் நிற்றலால் சக்தி சிவத்துக்குத் தாரமுமாகின்றார். இதனையே திருமந்திரத்தில்

“வாயும் மனமும் கடந்த மனோன்மணி
பேடும் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
ஆயும் அறிவும் கடந்த அரனுக்குத்
தாயும் மகனும் நல்தாரமும் ஆமே”

என்று திருமூலர் விளக்கினார். இவ்வாறாக இறைவனை உறவுநிலையில் காணும் உள்ளளம், அன்பினில் கரைந்து, அவனில் ஒன்றாகும். திருவாரூரில் திருத்தாண்டகப்பாடலாலே அப்பர் இதனை இனிது எடுத்து விளக்குகின்றார்.

“முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
முத்தியவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அவிடத்தார் ஆசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்றாளோ”.

என்னும் அப்பரின் அறுபவ மொழி. ஈசனின் உருவை, வடிவை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சம் அவன் பால் காதல் வயப்பட்டு, சுட்டறிவிழந்து மெய்யறிவுறும் என்கிறது அப்பரின் இப்பாடல். இந்நிலையையே பாவை நட்டுப் பரமன் ஊர் தேடிப் பெயர் கேட்டு ஏங்கும் பாவையரும் உள்ளத்தடைகின்றார் என்பதை மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவையின் 10ம் பாடல் ஜாக அழகுற விளக்குகின்றார்.

நீராடும் பாவையர் வாய்பாடும் தத்துவங்கள்

பாவையர் நீராடல் தொடங்குகின்றனர். அடுத்து வரும் நான்கு பாடல்களில் அவர்கள் நீராடுகையில், அவர்களின் அங்கங்களின் அசைவையும், ஆபரணங்களின் உரசல் ஒலிகளையும், நீரில் எழு ஒலிகளையும், இயற்கையின் கோலங்களையும், அழகுதமிழ் கொண்டு பாடும் மாணிக்கவாசகார், பாவையர் உரையாடல் வழி சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் நெஞ்சில் பதிக்கின்றார். முகேர் என்னும் ஓசை பூவையர் நீரில் குதிக்கையில் எழுகிறது. நீரில் குதித்தவர்கள் கைகளால் நீரை விலத்தியும், அள்ளி வீசியும், களித்து விளையாடுகின்றனர். பாடல் இன்றி ஆடலா? கூடவே இந்துமிழ்ப் பாடலும் பிறக்கிறது.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 11

“மொய் ஆர்தடம் பொய்கை புக்கு முகேர் என்னக் கையால் குடைந்து குடைந்து உன் கழல்பாடு ஜூயாவழி அழியோ வாழ்ந்தோம் கான் ஆர் அழல் போல் செய்யா வெஸ்நீரூ ஆடு செல்லா சிறு மருங்குல் மையார் தடங்கள் மட்ந்தை மணவாளா ஜூயா நீ ஆட்கொண்டருஞம் விளையாட்டின் உய்வர்கள் உய்யும் வகை எல்லாம் உய்ந்து ஒழிந்தோம் எய்யால் காப்பாய் எமை ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை : “வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்கள் நிறை குளிர்நீர்ப் பொய்கையில், முகேர் என்னும் ஒலி எழப் பாய்ந்து, கைகளால் நீரைக் குடைந்து குடைந்து, இறைவனின் திருப்பாதங்களைத் தேடி தேடி, உன்னைப் பாடிப்பாடு வாழும் அடியார்கள் வழி வந்தவர்கள் நாங்கள். செந்தழல் போல் சிவந்த ஒளி மேனியனே வெண்ணீரு அணிந்தவனே எங்கள் செல்வமே சிற்றிடை கொண்ட அகன்ற மைவிழியால் உமையவளின் கணவனே, ஜூயா! நீ எம்மை ஆட்கொள்ளுதலுகு நடாத்தும் விளையாட்டில், (இருவிக்கிண்ணாம் ஒப்பு அடைதற்கு) இயன்றுதல்லாம் நாம் முயன்றும் முடியாது தலிக்கிண்ணாம். நாம் மீனவும் பிறவி எய்தாமல் நீதான் காக்க வேண்டும் என்பதை (என்னாம் வேண்டுவதை) ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே!

11வது பாடலுக்கு விளக்கவுரை: இப்பாவையர் நீராடலின் பொழுது பாடப்படும் வாய்ப்பாட்டு, சைவசித்தாந்தப் பெருநெறியை, மக்கள் வாழ்நெறியாய்க் காட்டுகிறது. இறைவனின் திருவெழுளாம் அருட்குளத்தில் குளிக்க வேண்டுமெனத் தலிக்கும் ஆன்மாவுக்கு கூட, மாயை என்னும் வண்டினங்கள் தரும் ரீங்கார ஓசையும், பாசமலர்களின் முகர்ச்சியும் இறைவனைக் குறித்துச் சிந்திக்க விடாது, குளிர்நீராய் மனதை உறையவைத்து ஆணவ மயக்கத்தைத் தடுகிறது. கலக்கத்தைத் தடுகிறது. பந்தபாசங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்களைத் தோற்றுவித்து, விளைகளைப் பெருக்கி, வாழ்வினை மறுபிறப்புக்குத் தள்ளிவிடுகிறது.

இதிலிருந்து விடுபட வைக்கும் தன்மை திருவருளுக்கு மட்டுமே உண்டு. செந்தழூல் போன்று மலங்களை ஏற்றது, செவ்வொளியாய் ஆணவ இருள் கலைத்து, ஆன்மாவுக்கு இறைவனை மறைத்து நிற்கும் திரேதான சக்தியையே திருவருடச்சக்தியாக்கும் கருணை விளையாட்டு சிவனின் திருவிளையாடல். அக் கருணைச் செயலை எமக்கருளி, எம் வினை நீக்கி, எம்மை ஆட்கொள்ளும் பெருமானேயென பாவையர் பாடும் இத்தத்துவ இசை மாணிக்கவாசகரின் தத்துவமும் கவித்துவமும் இணைகின்ற கவிதாத் தமிழ்சையாகிறது.

ஆர்த்த பிறவித் துயர் கெடவைக்கும் நீராடல்

அடுத்து, மலர்க்கூந்தல்கள் மேல் வண்டினங்கள் வட்டமிடும் வனிதையர்கள், வெட்டவெளியினிலே, மார்கழிக் கடுங்குளிரில் நீத்துறையிறங்கி தாம் நீராடுவதன் நோக்கம் கூறுகின்றனர்.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 12

“ஆர்த்த பிறவித்துயர் கெட நாம் ஆர்த்து ஆடும் தீர்த்தன் நல்தில்லை சிற்றும்பலத்தே தீ ஆடும் கூத்தன் இவ்வானும் குவலயழும் எல்லோழும் காத்தும் படைத்தும் கருந்தும் விளையாட வர்த்தையும் பேசி வணசிலம்பு வார்க்கலைகள் ஆர்ப்ப அரவும் செய்ய அணிகுழல் மேல் வண்டு ஆர்ப்ப புத்திகழும் பொய்கை குடைந்து உடையான் பொன்பாதம் ஏத்தி இருக்கனை நீர் ஆடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”.

பொழிப்புரை: “எங்கள் பிறவித் துயர் இல்லாத போக, நாம் ஆர்த்து ஆடும் இத் தீர்த்தன் ஏந்தி ஆடும் கூத்தன் ஆவான். அவனே இந்த வானத்து அண்ட சராசரங்களையும் உலகினையும் எல்லாவற்றையும் காத்தும், படைத்தும், மறைத்தும் விளையாடி நிற்கின்றான். அவனின் பொருள்சேர் புகழைப்போசி, எங்கள் வகைவெள்கள் அடைந்து ஓலிப்ப, மஸ்ருணி கூந்தல் மேல் வண்டினங்கள் ரீங்காரமிடப், பாடிப்பாரி இருக்கனைகளை மலைவரு ஹன்று நீரும் மலர் அன்னிவரு ஆற்றுநீரும் ஒருக்களமாக நிற்கும் பொய்கையிலே மிதக்கும் மலர்களைக் கைகளால் விலக்கி, எம்மை உடையான் அவன் பொற்பாதத்தைக் கைகளில் ஏந்தி நாம் நீராடுகின்றோம் என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே!”

12வது பாடலுக்கு விளக்கவரை: சிவபூராணத்திலும் “அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லவிலே” என்று, பிறவிக்கு காரணமான ஆணவம் தரும் அழியாமையினை நீக்கி, ஞானமளிப்பவன் இறைவன் எனக் கூறியதையடுத்து, “ஆக்கம் அனவ இறுதி இல்லா அனைத்துலகும் - ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய் போக்குவாய், என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பில் நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே - மாற்றும் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே” என மாணிக்கவாசகர் பாடுவதைக் காணலாம். இதன் வழி படைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அருளல், ஒடுக்கல் என்னும் ஜங்தொழிலை இறைவன் இயற்றுவது தனக்கல்ல, உயிர்களின்மேல் கருணையால் அவற்றின் பிறவித்துயர் கெடுத்து, தன்னோடு தாள்தலையாக இணைப்பதற்கு என்ற தத்துவத்தைப் பாவையர் பாடு வாய்மொழியாக எமக்கு விளக்குகிறார் மாணிக்கவாசகர். அதிலும் இந்தத் திருவெம்பாவைப் பாடலில், வானும்

குவலயமும் எல்லோமும் என்று உலகின் விரிவாக இறைவன் நிற்புலை விளக்கித், தொடர்ந்து காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி என் அவன் ஜங்தூழில்களில் முதன்மையாக காத்தலை விலிக்கின்றார். இதன் வழி, சங்காரகாலத்தில் சிவனிலே ஒடுங்குகின்ற அனைத்தையும், அவன் ஏற்று நிற்கிறான் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறார். தொடர்ந்து அவனே, பின்னர் உட்புத்திக்காலத்தில், அதனால் வினைத்தன்மைக்கேற்ப, ஆண்மாவை உடியிருடனும் உடலுடனும் சேர்த்துப் படைப்பினை நடாத்துகிறான் என்பதைப் படைத்தலைக் கூறல் மூலம் கட்டிக்காட்டுகின்றார். மேலும் மாணிக்கவாசகர் மறைத்தல் மூலம், இறைவன் படைப்புக்கு காரணமான வினைப்பயனை உபிர் அறியாது, திரேதான் என்னும் மறைப்புசுக்கியால் மறைக்கிறார் என்பதை விளக்குகிறார். அடுத்து உயிரை விணையினை அனுபவிக்கச் செய்து, இருவினை ஒப்பு நெருங்குகையில், அந்தத் திரேதான் சக்தியையே சிவத்தை அடையவைக்கும் திருவருளாக மாற்றுகிறான் இறைவன் என்கிற, மிகநுட்பமான தத்துவத்தை, நீராடு பாவையர் பாடு வாய்மொழியாக மிக இலகுவான விளக்கத்தின் மூலம் தெளிவிக்கிறார்.

சிவசக்தியின் வடிவாகத் திகழ் பொங்கு மடு

சித்தம் எல்லாம் சிவமயமாகி நிற்கும் நிலையில், எப்பொருளிலும் அவனையே காணும் பக்குவுநிலைக்கு மனம் வந்து விடும். இதனை விளக்குவதாக அமைகிறது அடுத்த பாடல்

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 13

“பைங் குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப்பைம் போதால்
அங்கம் குருகு இனத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தவினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்த
பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்து நம்
சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப்பும்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”.

பொழிப்புரை: மரகதப் பச்சை நிறுமான பக்கமை மிகு குவளைமலர்களாலும் கண்குளிர் வைக்கும் செந்தாமரை மலர்களாலும் நிறைந்த குளம். உடையவளின் நிறத்தையும் சிவனின் நிறத்தையும் நினைவுறுத்துகின்றன. அவ்வாறே குளத்தில் உள்ள நீர்ப்புறவைகள் இறைவியின் ஆபரணங்களையும் அங்குள்ள நீர்ப்பாம்புகள் இறைவனின் அணிகலன்களையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. மேலும் குளத்தில் இறங்கி நீராடித் தூய்மை பெறுவெர்கள் சிவசக்தியின் அருளால் ஆண்மா மலப்பிராகம் பெறும் தன்மையினை நினைக்க வைக்கிறது. இதனால் இந்த நீர்நிறைந்த குளம் எங்கள் இறைவனும் இறைவியும் இனைந்திருப்பது போன்று உள்ளது. இத்தகைய அருள்நிறை குளத்தில் அவர் அருள் வேண்டி குபீரஸப் பாய்ந்து நம் சங்கு வளையல்கள் குலுங்கி ஒவி எழுப்பவும் காற்சிலம்புகள் அசைந்து சுப்திக்கவும் குளிர்நீரின் சில்லடங்கு தன்மையினால் எங்கள் மார்பகங்கள் விம்மி எழுப்பவும் இவற்றால் நீரின் மட்டம் சிதறிக் குடைபோல் எழுப்பவும் தாமரைக் குளத்தில் நீராடுகிறோம் என்பதைப் பெண்ணே ஏற்று ஆராய்ந்து நீராடுங்கள்!

வினை நீக்கும் விளையாடலுக்கும் விளக்கம்

குத்தைச் சிவசக்தியின் இயற்கைக் குறிப்பாகக் காட்டிய மாணிக்கவாசகர், அடுத்த பாடலில் நீராடலில் இடம்பெறும் காட்சிகளை விபரிக்கின்றார். இறைவி எவ்வாறு மலபரிசாகம் அடையுமாறு ஆன்மாவைப் பக்குவப்படுத்தி வளர்த்தெடுக்கின்றாள் என்பதை முதலில் கூறி சக்தியை வியக்கின்றார். ஒன்றாயும் உடனாயும் வேறாயும் இருந்து உரியகள்மத்தை அனுபவிக்க வைத்து, தன்னுடன் தாள்தலையாகச் சேர வைப்பவன் இறைவன். அதே போன்று இறைவி, தாய் பிள்ளையை உரிய முறையில் அருகிருந்து வளர்ப்பது போல, உயிரில் திருதொன் சக்தியாக மறைத்தலைச் செய்து, வினையை அனுபவித்தலை உணராமலே வினையை உயிர் அனுபவிக்க வைக்கிறாள். பின்னர் மலங்கள் விலகுதற்கான சக்திநிபாதமாகிறாள். அதாவது ஆன்மா இறைவியில் முற்றாக விழ்சி உற வைக்கிறாள். அதன்வழி சிவத்தை அடைவதற்கான திருவருளை வழங்குகின்றாள். இதனையே ‘பேதித்து நம்மை வளர்த்து எடுத்த பெய்வனை அவன் தன் பாதத்திற்கும் பாடி’ என நீராடும் பெண்கள் பாடுவதாக இப்பாடலில் மாணிக்கவாசகர் எடுத்துக் கொட்டுகின்றார். திருவெம்பாவையின் இலக்கு சக்தியை வியத்தல். அதுவே இங்கு இன்தமிழ்ப் பாடலாகிறது

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 14

‘காதார் குழி ஆடப் பைப்புன் கலன் ஆடக்
கோதை குழல் ஆட வண்டின் குழாம் ஆடச்
சீதபுனல் ஆடச் சிற்றும்பலம் பாடி
வேதப்பொருள்பாடி அப்பொருள் ஆமா பாடச்
சோதித்திறம்பாடி குழ்கொன்றை தார்பாடி
ஆதித்திறம்பாடி அந்தம் ஆமா பாடப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்து ஏற்றத் பெய்வனைதன்
பாதம் திறம்பாடி ஆடு ஏல் ஒர் எம்பாவாய்’.

பொழிப்புரை: “காதிலே அனிந்துள்ள காதனிகள் ஆட, கழுத்திலே அனிந்துள்ள பசுமெடான் ஆபரணங்கள் ஆட, கந்தலில் குடிய மலர்மாலைகள் ஆட, அம்மலர்க் கூந்தல் மேல் வட்டமிடும் வண்டினங்கள் ஆட, குளிர்புனில் நாம் நீராடி, எல்லா ஆடல்களுக்கும் நாயகனாம் தில்லைக்கூத்ததன் ஆடும் சிற்றும்பலத்தைப் பாடி, அவனையே பொருளாகக் கொண்ட வேதங்களின் பொருட்களைப் பாடி, அந்த வேதநாயகனே நம் உரிமையாகும் அந்த அன்பு உறவின் பெருமொடி, அவனே நீள் ஓரியாக காட்சி தந்த திறனைப்பாடி, அவனின் திருச்சடாமுடியில் குழந்து இலங்கு கொன்றை மலர்மாலைகளின் அழகுப்பாடி, அவனே எல்லாவற்றுக்கும் மூலமுதலாக நிற்கும் திறன் பாடி, அவனே எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாகவும் திகழும் மக்துவம் பாடி, இதனை உணருமாறு எம்மை பஸ்வேறு வகையில் பக்குவப்படுத்தி (எது இயல்புத்தன்மையான இருபிலை நிலை நின்று விடுபட வைத்து எம்மை ஆதரித்து அரவணைத்து) வளர்த்து எடுத்து (சித்தமலம் அறுவித்து சிவமாக்கும்) அருளையே பெய்யும் வளைக் கரமாம் சக்தியவள் பொற்பாதப் பெருமைபாடி, நாம் நீராடுகின்றோம் என்பதைப் ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையாரே!

14வது பாடலுக்கு விளக்கவுரை: இந்தப் பாடலே திருவெம்பாவை சக்தியை வியந்து, சிவத்தைப் பாடும் பக்தி முறை என்பதற்கான, அகச்சாள்றாக அமைக்கிறது. சக்தியில் ஆன்மா முற்றாக விழ்சி உற்று சரண்அடையும் வேளை ஏற்படும் ‘சக்திநிபாதம்’ என்னும் அருள்நிலையாலேயே ஆன்மாவுக்கு, அதன் சுட்டறிவு ஆற்றலுக்கு அப்பால், அன்னையின் திருவருளால் சிவத்தை, முற்றுறிவை உணர்வதற்குரிய பக்குவம் தோன்றும்.

“எல்லாம் இறைவன் இறைவிடுடன் இன்பம் வல்லார் புலனும் வருங்கால் உயிர்தோன்றிச் சொல்லா மலம் ஜந்தும் அடங்கியிட்டு ஒங்கியே சொல்லாச் சிவசக்தி சேர்தல் விளையாட்டே”

என்னும் திருமந்திரத்தில் திருமூலர், ஜூம்புல அடக்கம் அடையும் நேரத்தில், உயிர்கள் உள்ளே இறைவன் இறைவிடுடன் தோன்றிய உடனே ஆணவும், கண்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி என்னும் ஜந்து மலங்களும் சொல்லாமலே ஒடி ஓழிய, உயிர் மலம்நிங்கி எழுந்து சிவசக்தி சேருவதை இறைவனின் விளையாடல் என்கிறார். அந்தத் திருவிளையாட்டைப் பாவை விளையாட்டுக் கொண்டு விளக்குகிறது திருவாசகம்.

இறைவியை வியந்த பெண்கள் இறைவனின் ஆட்கொள்ளும் பேரன்பை வியத்தல்

பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத் தெய்வனை எனச் சக்தியை வியந்த பெண்கள், அடுத்த பாடலில், இறைவனின் ஆட்கொள்ளும் பேரன்பின் பெருங்கருணைத் திறம் வியந்து பாடுகின்றார்கள்.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 15

“ஓர் ஒருகால் எம்பெருமான் என்று என்றே நம்பெருமான் ஸ்ரீ ஒருகால் வாய்தூவார் சித்தம் களிக்கர நீருகால் ஒவை நெடும் தாரை கண் பனிப்பாப் பார் ஒருகால் வந்தனயான் விண்ணோரைத் தான்பணியான் பீர் அறையற்கு இங்களே பித்து ஒருவர் ஆம் ஆறும் ஆர் ஒருவர் இவைண்ணம் ஆட்கொள்ளும் விதத்கர்தார் வார் உருவம் பூண்முலையீர் வாய் ஆர் நாம் பாடி ஏற்றுவும் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏர் ஏர் எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை: “ஒரு வினாடி கூட இடைவெளியின்றி, எம்பெருமான் எம்பெருமான் என்றே நம்பெருமான் திருநாமம் வாயினால் இடையறாது உச்சரித்த வண்ணம் நீராடுவதால், உள்ளத்து அன்பு எங்கள் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீராய்ப் பெருக்கிறது. பாரினிலே நாம் எப்பொழுதும் வணங்குவது சிவன் சேவாகள் ஒன்றை மட்டும்தான். வேறு எந்த விண்ணவருக்கும் பணிந்தறியோம். இவ்வாறு தனுமேல் பித்தாகுமாறு ஆட்கொள்ளும் போற்றல் உள்ளவன்தான் நம் இறைவன். அத்தகைய அன்புடையான் தான் பணிந்து அழுகுதரு கச்சைகள் அனிந்த பெண்களே வாய் மகிழ நாம் பாடி எழில் மிகு இப்பூம் பொய்கையுள் பாய்ந்து நாம் நீராடுகிறோம் என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையாரே!.”

15வது பாடலுக்குப் பொழிப்புரை: விளக்கவுரை: இப்பாடல் இறைவனின் அன்பால், கருணையாலெலும் தடுத்தாட்கொள்ள வேண்டும் என்னும் அருள் நினைப்பே, ஆன்மாவின் இருவினை நீக்கலுக்கான தொடக்கமாகிறது என்பதைக் கூறி, சாசனின் பேரன்பை வியக்கிறது. இதனால்தான் பாடிப்பணிந்து அவன் அன்பைத் தேடி அடைவதன் மூலம், இறைவனை அடையும் வழியாக ‘மார்கழி நீராடல்’, திருவெம்பாவைப் பாடலுடன், பெருவிழாவாகிறது என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். இவ்வாறாக நீராடும் மங்கையர் தம் புனல் ஆடுவிடை, உன்னதமான தத்துவங்களையும் வாய்மொழியாகக் கூறிச்செல்கின்றனர்.

மனம் சிறக்க வரம்வேண்டிப் பாடியவர் மன் சிறக்க மழைவேண்டிப் பாடுகின்றார்

மனதில் மாசற்று, மாதேவன் உள்ளத்தில் ஒன்றாயும் உடனாயும் வேறாயும் நிற்கும் சிறப்புணர்ந்து, கடந்து உள்வாயும் கடவுளின் அருள் மழையில் நனைய வேண்டிப் பாடல்கள் இசைக்க இளம்பெண்கள், அடுத்து மண்ணில் மக்கள் நலம்பெற நல்ல மழை பொழிய வரம் வேண்டிப் பாடுகின்றார். இங்கு அருளைப் பொழிபவன் சக்தி. அந்த அருங்குருவின் புவுருவாய் மழை கெண்ட கார்மேக வாணையும் பின்னலையும் இடியோசையையும் காண்கிறது பெண்களின் இளமனது.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 16

“முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து உடையான்
என்னத்தீகழ்ந்து எம்மை ஆனூடையான் இட்டுடையின்
மின்னிப் பொலிந்து எம்பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னம்சிவலம்பில் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நம்தம்மை அருள் உடையான்
தன்னில் பிரிவுறிலா எம்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவன் நமக்கு முன்கரக்கும் இன்அருளே
என்னப் பொழியாய் மழை ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.”

16வது பாடலுக்குப் பொழிப்புரை: “யந்த கடல்நீர் வெப்பதால் நீராவியாக ஒடுங்கி, மேல் எழுந்து மழைமேகமாக நீர்த்துறை மேல் வானில் கர்வங்கள் கோலம் கட்டுகிறது. இது இறைவனின் அன்பெண்ணும் வெம்மையால் அவன் நினைவாற்றல் செயலாற்றால் கொண்டெழுந்து, சக்தி என்னும் அருள் வடிவாய்ப் பரவி நிற்கும் தன்மையை அல்லவா நினைவறுத்துகிறது. அவனின் கருமேஸியின் நிறுமாகக் கர்மேகம். சிற்றிடை போல் மின்னல் ஓளி. சிலம்போசைபோல் இடியோசை. திருப்புருவம்போல் வானவில். அவனைத் துணையியாக உடைய எம் இறைவனின் தொண்டர்களாகிய மைக்கு, அவன் இன்அருள் மழையை விரும்பிப் பொழிவது போல, மழையே நீயும் நன்கு பொழிவாய் என நாம் பாடுவதை ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையரே!

விளக்கவுரை : இப்பாடலில், நீர்த்துறையிலுள்ள மழைக்கோலத்தை உடைமையவனின் அருட்கோலமாகக் கவிதாச் சித்திரமாக்குகிறார் திருவாதழுரார். தமிழ்ச்சுவையும், பொருட்சுவையும், இறைநிறைவும் தரும் இன்தமிழ்ப் பாடலாகத் திருவெம்பாவையிலே இப்பாடல் இலங்குறிது.

**அருட்திறும் பாடிய பாவையர்
பேரானந்தத் திறும் பாடுகிறார்**

மழைமேகம் கொண்டு, அன்னையின் அருட்கோலம் பாடிய பாவையர் தம் உள்ளத்தில் அத்தன் தரு பேரானந்தத்தை அடுத்துப் பாட்டாக்குகின்றனர்.

“செங்கண் அவன்பால் திசைசுகன் பால் தேவர்கள் பால்
எங்கும் இலாதது ஓர் இன்பம் நம்பாலதாக
கொங்கு உண்கரும்குழலி நம் தம்மைக் கோதாட்டி
இங்கு நம் இலவங்கள் தோறும் எழுந்தருளி
செங்கமலைப் பொன்பாதம் தந்து அருஞம் சேவகனை
அம்கண் அரசை அழியோங்க்கு ஆர் அழைத
நம்கண் பெருமானைப் பாட நலம்திகழப்
பங்கயம் யும்புணல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை : “செங்கண்ணனாகிய தீருமாலுக்கும், நான்முகனாகிய பிரமனுக்கும்,
மற்றைய தேவர்களுக்கும் எங்கும் அடைய முடியாமல் போன பேரின்பத்தை,
நம்முடையதாக்கி எங்கள் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி, தனது செம்மையிகு
பாதத்தாமரைகளைத் தந்து அருளித் தொண்டர்க்கும் தொண்டனாக நிற்கும் எங்கள்
அரசனை, அடியவர்களாகிய எமது உள்ளத்து ஆரா அழைத, எங்கள் இறைவனைப்
பாடுகின்றோம் என்பதை, மணம் மிகுந்த கருங்கூந்தல் உடை பெண்ணே, ஏற்பு வியந்து
தெளிக் பாவையாரே!

17வது பாடலுக்குப் விளக்கவுரை : இப்பாடல் மூலம் இருமுர்த்திகளுக்கும்
தேவர்களுக்கும் கிட்டா இறையின்பம் மாணிடப்பிறப்பெடுத் எமக்கு கிட்டுகிறது என்னும்
உண்மை உணர்த்தப்பட்டு அதன் வழி மாணிடப்பிறப்பின் பெருமையை உணர்ந்து
மெய்யிறவு பெறுவர்களாக மாற உறுதி எடுத்து எமக்குன் என்பதை மாணிக்கவாசகர்
மனதில் பதிக்கின்றார். இதனால்தால் தமிழ்க்கிழவு ஒளவையும் “அரிது அரிது
மாணிடாதல் அரிது” என்று பாடிச்சென்றார். மேலும் நம் இல்லங்கள் தோறும்
எழுந்தருளி செங்கமலைப் பொன்பாதம் தந்து அருஞம் சேவகன் என்பது வந்தியின்
பிட்டுக்கு மண்கமந்து சிவபெருமான் பிரம்படிப்பட திருவிளையாடல் புாணத்தின் நினைவு
கூறல் என்பர். பெரும்புலவர் பி. ரா. நடராசன் அவர்கள் திருப்பள்ளி எழுச்சியில்
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “நின் அடியார் பழங்குடில் தோறும் எழுந்தருளிய பரனே”
என்பாடியுள்ளதைக் குறிப்பிட்டு இதில் உள்ள பழங்குடில் என்பது மதுரையில் பிட்டு
விற்கும் வந்தி என்ற தாயிடத்தில் இறைவன் செற்றதைக் குறிப்பிடுகிறது எனத்
தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

பாதகமலங்களைப் பணிந்து நீராடல் முடிக்கின்றார்

· உணர்வுகளைக் கடந்தவன், கருணை அன்பினால், உணர்வில் அழுதாகும் அற்புத்ததை
முற்றபாடலில் பாடிய பாவையர்கள், தங்கள் நீராடல் முடிக்கும் இறுதிப்பாடலில்
அனைத்துமாயும் வேறாயும் நிற்பவன் கழல் அணி பொற்பாதத்தைப் பணிந்து, நீராடல்
முடிக்கின்றார்

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 18

“அன்னாமலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும்
விண்ணோர்முடியின் மணித்தொகைவிறு அற்றால் போல்
கண் ஆர இரவி கதர்வந்து காரகரப்பத்
தண்டுர்ஜனிமழங்கித் தராகைகர்தாம் அகலப்
பேண்டுகி ஆண்டும் அலியாப் பிறங்கு ஒளிசேர்
விண்டுகி மண்டுகி இத்தனையும் வேறுஆகிக்
கண்டுர்அமுதமும் ஆய்நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே இப்பும்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர்ம்பாவாய்”

பொழிப்புரை: “(நீள்ளுளியாய் இறைவன் திருவருவம் கொண்ட) திருவன்னாமலை மலைஅருகே வணங்கிடச் செல்லும் தேவர்களின் மணிமுடி திகழ் வைரங்களும் கற்களும் பிரபை இழப்பது போல, குரியன் உதித்ததும் நட்சத்திரங்கள் தங்கள் குளிர்மை பொருந்திய ஒளியை இழக்கும் அதிகாலைப் பொழுதில் நீராடும் பெண்களே! பெண்ணாகவும் ,ஆணாகவும், அலியாகவும், ஒளிதரு விண்ணாகவும், மண்ணாகவும், இத்தனைக்கும் வேறாகவும் நின்று கண்களால் பருகப்படும் பேரமுதமாய் நிற்கும் இறைவனின் கழல் அணி பாதங்கள் பாடி, இந்தப் பூம்புனல் பாய்ந்து நீராடுகிறோம் என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையரே!

18வது பாடலுக்குப் பிளக்கவுரை : “உய்வர்கள் உய்யும் வகை எல்லாம் உய்ந்து ஓழிந்தோம் - எய்யாமல் காப்பாய் எமை ஏல் ஓர் எம்பாவாய்” என வரம் வேண்டி நீராடல் தொடங்கிய பாவையர் அந்த உய்வைத் தருவது ஈசன் பொற்பாதங்களே என்பதைத் தெளிவாக்கி தமது நீராடலை முடிக்கின்றார்.

உறுதி மொழி இறுதி மொழி அதுவே வாழ்வின் வழியுமாகும்

பாவையர் நீராடு துறையடைந்து, பாவைகளை மண்ணில் நட்டதும் “உன்னைப்பிரானாகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம் உன் அடியார்தாள் பணிவோம். ஆங்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம். அன்னவேரே எம் கணவர் ஆவார், அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே தொழுப்பாய்ப் பணிசெய்வோம்”. என உறுதிமொழி எடுத்து, அதனை தந்தால் தமவாழ்வுக்கு குறையேதும் இருக்காது என்று வரமும் கேட்டனர். அந்த உறுதி மொழியே தங்கள் இறுதி மொழியும், வாழ்வின் வழியுமாதல் வேண்டும் என்று வேண்டி, அதையே தமது பாவை நோன்பின் நோக்காக வெளிப்படுத்திப் பாவையர் நீராடுகின்றனர்.

“உன் கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று
அங்கு அப்பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கு ஒன்று உணப்போம் கேள்
எம்கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோன் சேர்க்க
எம்கை உனக்கு அல்லாது எப்பறியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல் எம் கண் மற்று ஒன்றும் காணற்க
இங்கு இப்பரிசே எம்க்கு எங்கோன் நல்குதியேஸ்
எங்கு எழில் என் நூயிறு ஸக்கு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை : “உன் கையில் (என் பிள்ளை) உனக்கே அடைக்கலம்” என்னும் (திருமண வேண்டியில் எம்தந்தை எம்கையை எம்கணவரின் கையில் வைத்து தாரைவார்த்தக் கொடுக்கும் பொழுது கூறும்) அந்த மரபுச் சொல்லை என்னி இப்பொழுது அங்குகின்றோம். (அதனால்) எங்கள் பெருமானே உமக்கு ஒன்று கூறவிருப்புகின்றோம் கேட்டருள் வேண்டும். எமது மார்பகங்கள் உன்னுடைய அடியவர்கள் அல்லாதார் தோன் சேர்க்கடாது. எம் கைகள் உனது பனியல்லா எந்தச் செயலையும் செய்யக்கூடாது. இருவும் பகலும் எம்கண்கள் உன்னையன்றி வேறு எதையும் காணக்கூடாது. இங்கு இந்த வர்த்தை எம் அரசே நீ தந்தநுள்வாயானால், ஒளி தரு எழில் நூயிறு எத்திசை உதிப்பினும் எமக்கென்ன, எம் வாழ்வு உன் அருள் ஒளியால் ஒளிர்வு பெறும் என்று நாம் இறைவனிடம் வேண்டி நிற்கின்றோம் என்பதை ஏற்று வியந்து தெளிக் பாவையரே!

19வது பாடலுக்குப் பொழிப்புரை: விளக்கவுரை : இங்கு பெண்ணின் தந்தை அவள் கையை மாப்பிள்ளையின் கையில் வைத்து நீரினை உற்றி, உன்கையில் என்பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் எனத் தாரைவார்த்தக் கொடுக்கும் திருமணச் சடங்கு நினைவுகூர்ப்படுகிறது. இதன் வழி பெண்ணைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் கடமை, அவள் தந்தையிடம் இருந்து கணவனுக்குச் செல்கிறது. எந்த உரிமைக்கும் கடமையும் உண்டு என்பர். அந்த வகையில் பெண்ணை அடைக்கலப் பொருளாகப் பாதுகாப்பதாகக் கணவன் எடுக்கும் கடமைப்பொறுப்பே, பெண்ணின் மேலான உரிமையைக் கணவனுக்கு அளிக்கிறது. அடைக்கலப் பொருள் எப்படி ஒப்படைக்கப்படுகிறதோ, அப்படிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. இதனால்தான் சிவண்டியாராக ஒப்படைக்கப்படும் தாங்கள், சிவண்டியாகவே காவனங்கள் பாதுகாக்கப்படும் வர்த்தை, பாவை நோன்பின் இலக்காகப் பெண்கள் இறைவனிடம் இறைஞ்சுகின்றனர். நீரால் இருவர் கரும் இனைக்கப்படுகையில் அவர்கள் கரத்தில் பட்டு ஓடும் நீர், இருவரதும் கரத்திற்கும் தூய்மையையும் குளிர்ச்சியையும் கொடுப்பதே போல, இருவர் மனங்களின் ஒன்றிப்பால் வாழ்வு தூய்மையும் குளிர்ச்சியுமடையதாக அமைதல் வேண்டுமானால், அதனை வழங்கும் திருவருளாம் சிவனாருளை விட்டு விலகாத வாழ்வு தமக்கு வேண்டும் என்கின்றனர். தண்ணீர் கரைத்து ஓடும் பொருட்களை தண்ணீரில் நின்று சாதாரண நிலையில் பிரித்தெடுக்க இயலாது. அவ்வாறே இல்லங்ததில் இனைந்த இருவரின் செயல்களை உடலுகு அவர்களின் கூட்டுச் செயலாக்கத்தான் பார்க்கும். அதனால்தான் துணைவனும் சிவண்டியானாக இருந்தால்தான், தாழும் சிவண்டியாராக வாழலாம் என்பதை பாவையர் அழுத்தி உரைக்கின்றனர்.

சிவனைப் போற்றுதல் என்பது, நீராடித் தன்னைப் புனிதப்படுத்தி தான் நலன்பெற வரம்வேண்டிக், காமியம் பூசை செய்யும் புறங்செயலைல்ல. காமியம் என்பது விருப்பு. எமது விருப்புகள் நிறைவேறாக செய்யப்படும் வழிபாடுகள் எல்லாம் காமியம் என்றார் அப்பர். அதற்கு அப்பால் வரம் வேண்டாது, அரன் வேண்டி நிற்கும் வழிபாட்டு நிலையை ஒழியம் என்பார் அப்பர்.

“காமியங் செய்துநீர் காலன் சுழிக்காதே
ஓமியங் செய்துங் குள்ளத் துணர்மினோ
சாமியோடு சரச்ச வதியவள்
கோமி யும் உறையுங் குடமுக்கிலே”

கலைங்கள் அறிவின் தாய். அவள் தமிழகத்திலே கோயில் கொண்டு அருள்பாவிக்கும் குடமுக்கிலே இப்பாடல் பிற்நிதுள்ளது. அறிவு அராகம் ஆகக் கூடாது என்பதை இது வலியுறுத்துகிறது. இன்னும் இன்னும் என மனம் அடங்க பெருவிருப்பே அராகம். அதாவது பொன்னையும் புகழையும் பதவியையும் மேலும் மேலும் தேட வேண்டும் என்னும் திருப்தியற்ற ரோசையாக - அவ்வாறே கடவுள்களைக் கண்டிடுவேன் காணேன் என்னும் பெற்றுப்பேசாகவோ நாத்திகமாகவோ மாற்கட்டாது. இதனால் நமக்கு மட்டும் அல்ல மற்றவர்க்கும் பெருந்தீங்கை ஏற்படுத்துவோம். இதனாலேயே மாணிக்கவாசகர் போற்றித்திருவகவலில் “ஆத்தமானார் அயலவர் கூடி நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேரினர்” என்பாடி, நம்பத்தகுந்த அயலவர் ஆகிய ஆத்தமானவரே, நாத்திகம் பேசுவதால்தான் அதனை மற்றவர் நம்புகின்றனர் என அழகாக எடுத்துரைத்தார்.

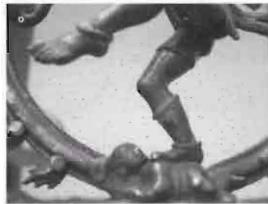
அது போன்றே இங்கு அறிவு தம் தேவைகளுக்கே இறைவன் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கி, அர்ச்சித்தல் அவன் பாதம் போற்றுதலுக்கு என்னும் நிலையை விடுத்து, அர்ச்சனை செய்தல் நம் தேவைகளைப் பெற என்னும் எண்ணத்தை வளர்க்கையில் அது காமியபுசையாகி விடும். இதனால்தான் அறிவை வழங்குபவனைப் பாடுகையில் அறிவு என்றால் என்னவென்ற தெளிந்த நெஞ்குடன், வாழ்தலுக்கு காமியங் செய்யாது ஓமியம் செய்ய வேண்டிய தேவை உணர்த்தப்படுகிறது.

இம் என்னும் பிரணவ நாத்தமுடன் சம்பந்தமானவை எல்லாம் ஓமியம் செய்தல் என்பதில் அடங்கும். அதாவது சித்திகள் பெறுகின்ற நோக்குடன் வழிபாது, இறைவனை உணர்ந்து ஏற்று வழிபட்டு வழிபாட்டுப் பயனை அடையுங்கள் என்பதே அப்பரின் ஆணை. இதனால் காமியத்தால் காலத்தை வீணாக்குவதைத் தவிர்த்து, வழிபாட்டுப் பலனை உள்ளனம் பெற வைத்து அர்த்தமுள்ளவகையில் வழிபடல் வேண்டும். என்பது நம்முன்னோர் அறிவுவரை. இதனையே மாணிக்கவாசகரின் ‘உட்பய என்னுள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா’ என்னும் வரிகள் அனுபவ அறிவிப்புச் செய்கின்றன. ஏல் என்றால் ஏற்றால் என்றும், ஒர் என்றால் சிந்தி என்றும் கூறி, பாவை நூலால் இயக்கப்படுவது போல பறவாழ்வால் அகமியக்கப்படும் பெண்ணே, இனி இறைநினைவால் நீ இயங்கு என்பதே திருவெம்பாவைப் பாடல்கள். இதுவே ஓமியம் செய்தலுக்கான நடைமுறை அழைப்பு.

அதனால்தான் துறவறத்தைப் பற்றியல்லாமல் திருமணத்தை - மணவாழ்வைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொங்கள் “எம்கொங்கை நின் அங்பர் அல்லார் தோர் சேருங்க - எம் கை உனக்கு அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க - கங்குல் பகல் எம் கண் மற்று ஒன்றும் காணற்க” என்று வரங்கேட்கின்றனர்.

இது வாழ்வை விட்டு ஒடுவதற்கல்ல. எதிலும் நன்மைத்தனத்தை (சிவத்தை) எதிலும் அன்பினை (சிவத்தை) வெளிப்படுத்தி, அன்புற்றுமர் (சிவமாதல்) அடைதற்கு ஏற்ற வகையில் இன்பங்களைப், பாலியலைச், செல்வங்களை, அறிவை, ஆற்றல்களை எல்லைப்படுத்தி வாழ்வதற்கான வழிதான் இந்த ‘சிவோகபாவம்’ என்னும் எங்கும் எதிலும் இறைவனைக் கண்டு பணிசெய்து வாழும் பெருவாழ்வு நிலை. அதனைத்தான் திருவெம்பாவையின் பொருளாக பாவையரின் வேண்டுதல் கருவாக மாணிக்கவாசகர் இப்பாடலால் தெளிவாக்குகிறார்.

போற்றி உய்ய ஆட்கொண்டு அருளும் பொன் மலர்கள்

பாவையர் நீராட வரம் வேண்டியதன் பின்னர் இறுதிப்பாடலாக இறை ஏழிலைப் போற்றிடும் அங்குதமான பாடலைப் பாடி மார்கழி நீராடலைப் பாவையர் முடித்துக்கொள்வதாகத் திருவெம்பாவை அமைகிறது.

திருவெம்பாவை பாடல் எண் 20

“போற்றி அருளக நின் ஆதிஆம் பாதம் மலர்
போற்றி அருளக நின் அந்தம் ஆம் செந்தளிர்கள்
போற்றி எல்லா உயர்க்கும் தேர்றாம் ஆம் பொன்பாதம்
போற்றி எல்லா உயர்க்கும் தோகமாம் புங்கழல்கள்
போற்றி எல்லா உயர்க்கும் சுறுஆம் இணைஅடிகள்
போற்றி மால்நான்முகனும் காணாத புண்டிக்கும்
போற்றியாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீர் ஆடு ஏஞ்சு எம்பாவாய்”

பொழிப்புரை: எல்லாவற்றுக்கும் மூலமுதலாக உள்ள உந்தன் திருப்பாதம் போற்றுகின்றோம். எல்லாவழிர்களினதும் தோற்றுத்திற்கு காரணமான உந்தன் பொற்றாதம் போற்றுகின்றோம். எல்லாவழிர்களுக்கும் அனந்தமாகும் உந்தன் மலர் போன்பாதம் போற்றுகின்றோம். எல்லாவழிர்களுக்கும் சுறுவெள்ளன உந்தன் இணையற்ற திருவடிகளைப் போற்றுகின்றோம். திருமாலும் நான்முகனும் கான இயலாத உன் தாமரைப் பாதங்களைப் போற்றுகின்றோம். நாமுய்ய வந்து நம்மை ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்த் திருவடிகள் போற்றுகின்றோம். போற்றுகின்றோம் நாம் ஆடும் மார்கழி நீராடலை என ஏற்று வியந்து தெளிக பாவையரே!

20 வது பாடலுக்கு விளக்கவுரை: இப்பாடலால், அதுவரை மகளிர் புன்னாடல் விளையாட்டாக இருந்து வந்த மார்கழி நீராடல், மங்கையர் வழிபாடியற்றும் புனிதமுறையாகப் போற்றப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைப், பெண்கள் ஏற்று ஆராய்ந்து செயற்படுத்த வேண்டும் என்ற அழைப்பு விடுக்கப்படுகிறது. அதுவரை ஊற்று நீரும், ஆற்று நீரும், கடல் நீரும் என்னும் முந்நீர்களும் புறவயப்பட்ட சுத்தியைச் செய்தது. ஆனால் அதே முந்நீரில் மங்கையர்கள் மாடுவென் வார்கழல்கள் போற்றி நீாடும் பழக்கம் மக்கள் வழக்கமாக மாறுகிறது. இனி புதை நீர் போல மார்கழி நீர் என்னும் சிறப்பு பெயரை இந்த முந்நீரும் இக்காலத்தில் இத்தேவைக்குப் பயண்படுகையில் பெறுகிறது. அதனால் மார்கழிநீர் என்னும் புதிய சொல்லாட்சி தமிழில் நல்லாட்சி செய்யத் தொடங்குகிறது.

அருவமற்ற இறைவனை உணர்த்துவது அவனின் ஜந்தொழில் நாட்டம். இதனால் அவனாற்றும் ஜந்தொழில்களையும் போற்றிப்பாடுவதால் இறைவனின் முழுநிலையைப் பாடி நீரடித் துறைகளின்றூர் மங்கையர்கள். இறைவனில் இருந்து விரிந்து இறைவனில் ஒடுங்குவது அனைத்தும் என்ற தத்துவம் முதலிரு வரிகளில் பேசப்படுகிறது. அடுத்து உயிர்களை அவை கனம் விளையினை நுகர்வதற்காக் அவற்றை உடலுடன் கூட்டி வாழ்வினை தோற்றுவித்தல் விளக்கம்படுகிறது. பின்னர் அவற்றின் விளையினை அவை அனுபவித்து முடிக்கும் நேரத்தில் அவற்றைத் தன்னுடன் தாள் தலையாக இனைத்து அவற்றின் ஆண்டத்மாகும் தன்மை போற்றபடுகிறது. மேலும் ஊழிச்சங்கார காலத்திலும் அனைத்தும் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் அவற்றுக்கு தானே ஈராக நின்று தாங்கி அருள் செய்யும் தன்மை நினைவுகரப்படுகிறது.

இத்தகைய சிறப்புடை தாமரை மலர் போன்ற இறைவனின் திருவடிகளை மும்பூர்த்திகளில் இருமூர்த்திகளான திருமாலாலும் பிரமணாலும் கூட காணமுடியாத் தன்மை எடுத்துஏர்க்கப்படுகிறது. ஆயினும் நாம் உட்பய அதே இறைவனே வந்து தன் பொன்மலர்பாதங்களால் நம்மை ஆடுகொள்கிறான் என்கிற பொழுது, அந்த இறைவனின் அன்பு என்ன? கருணை என்ன? அருள் தான் என்னே? இதனை ஏற்று உணர்ந்து மனதிறுத்திச் சிந்தித்து அவன் அருட்கணையுள் நிராடி வாழுங்கள் என்பதே திருவெம்பாவை தரும் செய்தி. இந்தச் செய்தியை எல்லோர் மனதிலும் இருப்பது இன்தமிழ்ப்பாடல்களால் பதித்து இறைவன் திருவடிகளைப் போற்றி நிறைவு தருகிறது திருவெம்பாவைப்பாடல்கள்.

திருச்சிற்றும்பலம்
திருவெம்பாவை முற்றிற்று

நூல் விபரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவெம்பாவை (விளக்கமும் உரையும்)

Title : Mannikavasaga Swvamikal arulia Thiruvemphavai
(Prose and Explanation)

மொழி : தமிழ்
Language : Tamil

ஆக்கியோன் : கு. யோ. பற்றிமாகரன் B.A, Special Diploma (Oxford), BSc, Diploma (Housing). M.A
©Author : S.J. Fatimaharan B.A, Special Diploma (Oxford), BSc, Diploma (Housing), M.A

Iவது பதிப்பு ஆண்டு மார்க்டி 2009
1st Edition December 2009

வெளியீடு : அலன் பற்றிமாகரன் 39 நேப்பியர் வீதி ஒகஸ்டேஷன் ஐக்கிய இராச்சியம் OX4 3HZ
Published by : Allen Fatimaharan 39, Napier Road, Oxford, UK OX4 3HZ

அச்சகம் : ஜே. ஆர் அச்சகம், இலண்டன் தொலைபேசி. இல: 0208 5036643
Printers : J R Printers London 0208 5036643

விலை / Price : £ 5.00

